

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Color Rush

컬러러쉬 1

Se-sang เขียน

iMuGi แปล BOSAL ภาพ

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

Book to Series

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

จะเป็นอย่างไรถ้าเรามองเห็นสีในโลกใบนี้ได้เพียงสิบสี คือสีขาว สีเทา จนเกือบขาว สีเทาเงิน สีเงิน สีเทา สีเทาเหมือนสีปูน สีเทาเข้ม สีเทาขุ่น สีเทาดำ และสีดำ...นี่ไม่ใช่เรื่องของโรคตาบอดสีที่ผู้คนรู้จักกันโดยทั่วไป แต่เป็นเรื่องของโรคประสาทไม่รับรู้สี (Mono-nerve-chromat) ที่ถูกสร้างขึ้นมาในโลกสมมติ ซึ่งชีวิตของผู้ที่ป่วยด้วยโรคนี้จะมีโอกาสมองเห็นสีอื่นอีกมากมายนอกจากสิบสีที่กล่าวไป ก็ต่อเมื่อพวกเขาได้พบกับคู่ชะตาที่เรียกว่า 'โพรบ'

ในเล่มแรกนี้จะเล่าถึงชีวิตของ 'ชเวยอนอู' นักเรียนมัธยมปลายปีสอง ที่นอกจากโชชะตาจะพรากสีอื่นเกือบทั้งหมดไปจากเขาแล้ว ยังพรากแม่ของเขาให้หายตัวไปอีก ชีวิตของชเวยอนอูจึงเต็มไปด้วยปัญหามากมายที่ยังไม่พบทางออก จนกระทั่งได้พบกับโพรบอย่าง 'โคยูฮัน' ชีวิตของเขาถูกเติมเต็มด้วยสีเส้นที่สดใสและเจิดจ้าจนน่าเสียดา รวากับกำลังมองพระอาทิตย์ในยามเที่ยงตรง

เรื่องราวจะเป็นอย่างไร ชเวยอนอูจะตัดสินใจเลือกเส้นทางชีวิตของตัวเองต่อไปในรูปแบบไหน พวกเขาทั้งหมดจะอยู่ร่วมกันบนความแตกต่างที่มีอยู่หลากหลายของโลกใบนี้ได้หรือไม่ พลิกหน้ากระดาษต่อไปเพื่อหาคำตอบกันได้เลย

ด้วยไม่ตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* ชเวยอนอู

นักเรียน ม.ปลาย ปีสอง ที่ป่วยเป็นโรคประสาทไม่รับรู้สี (โมโน) อีกทั้งยังต้องแบกรับความรู้สึกหลายอย่างไว้กับตัวเอง โดยเฉพาะเรื่องที่แม่หายตัวไป เลยทำให้เขากลายเป็นคนเข้าสังคมไม่ค่อยเก่ง มีโลกส่วนตัวสูง แต่ลึกๆ แล้วเป็นคนที่จริงจังสำนึกดี รู้ว่าอะไรควรทำหรือไม่ควรทำ และในภายหลังก็พยายามปรับตัวให้เข้ากับคนอื่นมากขึ้น ที่สำคัญคือเป็นคนรักครอบครัวมากๆ ถึงแม้จะไม่ค่อยได้แสดงออกผ่านคำพูดก็ตาม

* โคยูฮัน

นักเรียน ม.ปลาย ปีสอง โพรบของชเวยอนอู และเป็นอดีตเด็กฝึกไอดอลที่มีความมั่นใจในตัวเองสูงมาก จนเกือบจะเพียบพร้อมในทุกๆ ด้าน แต่ติดตรงที่ไม่สามารถจดจำใบหน้าของใครได้เลย ทำให้ไม่ค่อยสนใจที่จะเข้าหาคนอื่น มีเพียงชเวยอนอูเท่านั้นที่โคยูฮันเป็นฝ่ายตามติดก่อน นิสัยทั่วไปเป็นคนจริงจัง พุดและทำตามความคิดของตัวเอง ถ้าสนิทกับใครจะเป็นคนช่างเอาใจใส่ ไม่ค่อยถือสาอะไรใครมากนัก

* ซองจูแสง

หัวหน้าห้องที่ชเวยอนอูเรียนอยู่ เป็นคนที่คอยห้ามเวลาโคยูฮันทำตัวแปลกๆ ใส่ชเวยอนอู ภายนอกอาจจะดูพุดจาโผงผาง แต่ลึกๆ แล้วเป็นคนมีน้ำใจและคอยห่วงใยเพื่อนๆ อยู่เสมอ ที่สำคัญคือซองจูแสงเป็นคนเรียนเก่งมาก และมักจะมองโลกตามความเป็นจริง

* คังมินแจ

เพื่อนร่วมห้องของชเวยอนอู เป็นคนที่ไม่ค่อยมีใครกล้าเข้าไปใกล้ เพราะบางเวลาวิญญาณของคังมินแจของเขาอาจจะเข้าร่าง ทำให้เขาพูดอะไรแปลกๆ ออกมาราวกับเป็นผู้หยั่งรู้อนาคต จนโดนครูประจำชั้นให้คำจำกัดความว่าเป็น 'คนแปลกๆ' ยกเว้นเวลาที่มีชองจูแสงอยู่ใกล้ๆ เขาจะเป็นเหมือนคนปกติทั่วไป และคอยสนับสนุนทุกความคิดเห็นของชองจูแสงอยู่เสมอ

* ยูอีริง

นางสาวของชเวยอนอู เป็นพี่ติวการตามล่าหาความจริง ภายนอกดูเป็นคนเด็ดเดี่ยว กล้าเผชิญหน้ากับทุกอุปสรรค แต่ก็ยังมีมุมอ่อนแอที่ต้องคอยปกปิดไว้ และพยายามทำตัวให้สมกับเป็นผู้ใหญ่ เพื่อจะได้เป็นที่พึ่งให้กับชเวยอนอูได้ เพราะหลังจากที่แม่ของชเวยอนอูหายออกจากบ้านไปครอบครัวนี้ก็เหลือเพียงสองน้ำหลานอาศัยอยู่ด้วยกันตามลำพังเท่านั้น

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การบูลลี่
มีการกล่าวถึงอาการป่วยทางจิตและการฆ่าตัวตาย

ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

ทุกครั้งที่มีเรื่องให้เครียด ผมก็มักจะฝันถึงเรื่องนี้...

แม่มองมาที่ผมแล้วยิ้มให้ มือของท่านกำลังหวีผมสีเทาเข้มที่ม้วนเป็นลอน ดวงตากลมโตที่มีขนตาซ้อนกันสองชั้นอย่างชัดเจนกำลังยิบยี้ มุมปากทั้งสอง ยกสูง และที่แก้มข้างซ้ายก็มีลักยิ้มเล็กๆ ปรากฏขึ้นมา

แม่พูดอะไรบางอย่าง ซึ่งผมไม่รู้ว่าท่านพูดอะไร ผมเอาแต่เตะเท้าไปมา และน่าจะไม่ได้ตอบอะไรกลับไป

แม่หยิบที่คาดผมสีเทาออกมา ผมเลยถามแม่ว่าหยิบมันออกมาทำไม ที่คาดผมอันนั้นผมซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิดของแม่โดยใช้เงินค่าขนมที่นำไป ผมมองไม่เห็นสี แต่ผมก็ซื้อที่คาดผมที่มีสีส้มให้แม่ ทั้งที่แม่เองก็คงจะไม่ว่าที่คาดผมนั้นเป็นสีอะไรเหมือนกันเพราะตอนนี้พ่อไม่อยู่แล้ว

แมื่อยิ้มกว้างก่อนจะหยิบเดรสสีเทาเงินออกมา

"เดรสสีฟ้าอีกแล้วเหรอ"

น้ำกำลังนอนไหลอยู่บนโซฟา เธอสวมเสื้อสีเทาเหมือนสีปูนและกางเกงวอร์มสีดำลายทางสีขาว พอนายขาขึ้นมามาเหนือตัวผม ผมก็ปัดมันออก น้ำจึงทำปากยื่นอยู่ลึกลับ แม่หัวเราะที่น้ำทำแบบนี้ก่อนหน้านี้ก่อนจะออกจากบ้านไป

ไม่ใช่

ผมตะโกนออกไปแม้จะรู้ว่าอยู่ในความฝัน แต่เสียงนั้นกลับเสียบหายไปจนหมด ภาพของแม่ค่อยๆ หายไปจากช่องประตู

ไม่ใช่

ผมตะโกนออกไปอีกครั้ง แต่มันก็ไร้ประโยชน์ วันนั้นเป็นวันสุดท้ายที่ผมเห็นแม่

และเวลามีเรื่องให้เครียด ผมก็จะฝันถึงเรื่องนี้ทุกครั้ง

พอตื่นขึ้นมาในตอนเช้าผมก็พบว่าน้ำกำลังนอนคว่ำอยู่บนโซฟาในห้องรับแขก ดูเหมือนเมื่อคืนจะดื่มมาหนัก ผมของน้ำเป็นผมบ๊อบสั้นสีดำ น้ำใส่แจ็กเก็ตสีเงินกับกางเกงผ้าที่สีออกไปทางขาวมากกว่าเมื่อเทียบกับสีของแจ็กเก็ต

"เข้าไปนอนในห้องสิ"

ผมลองเขย่าตัวน้ำ แต่น้ำก็แค่ส่งเสียง "อื้อออ" ออกมาแล้วนอนคว่ำลงไปใหม่ แต่สภาพนี้ก็ยังดีกว่าตอนที่น้ำทำให้ผมเป็นห่วงจนประสาทเสียเมื่อปีที่แล้ว

ผมกินซีเรียลเป็นอาหารเช้าแบบง่ายๆ นมที่สีเทาจนเกือบขาวกลายเป็นสีเทาเงินเมื่อผสมกับซีเรียลสีเทาและสีเทาเข้ม

หลังจากกินซีเรียลแบบลวกๆ เสร็จแล้วผมก็ไปโรงเรียน ถึงแม้จะไม่ค่อยอยากไปสักเท่าไรก็ตาม

ข้อดีของโรงเรียนสหศึกษาคือไม่ค่อยมีกลิ่นเหม็น เพราะอย่างน้อยก็ยังมีพวกผู้หญิงที่ให้ความสำคัญกับเรื่องกลิ่นกาย ส่วนข้อเสียก็คือจะมีพวกปากพล่อยเพื่อให้ตัวเองดูเท่าเวลาอยู่ต่อหน้าผู้หญิงพวกนั้น

"ชอบโมโนไปอะได้อะไรขึ้นมา"

นั่นเป็นคำพูดที่พูดถึงผมซึ่งเป็น Mono-nerve-chromat (ผู้ป่วยโรคประสาทไม่รับรู้สี)

วันนี้หมอนั่นพาล่ามอีกแล้วสินะ

"อย่าไปอยู่ใกล้โมนะ เดี่ยวติดเชื่อโมนไปตามไปด้วย"

ผมใส่หูฟังโดยไม่ใส่ใจกับคำพูดพวกนั้น แต่ปัญหาคือเสียงของหมอนั้น
ดันทะลุเข้ามาในหูฟังเนี่ยสิ เสียงดังจริงๆ

"พวกโมนแค่เจอโพรบก็แพ้อแล้วนี่"

"นี่ เลิกแกล้งยอนอุลั๊กทีเถอะ"

เด็กผู้หญิงที่เป็นต้นเหตุของการกลั่นแกล้งครั้งนี้พูดขึ้น ดูเหมือนเธอ
จะชื่อชวยอน จูชยอน หรืออาจจะเป็นชื่ออื่น ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน เพราะถึงยังไง
มันก็เป็นเรื่องที่ผมไม่ค่อยได้สนใจอยู่แล้ว

"ทำไมล่ะ พวกโมนก็มองเห็นแต่สีเทาอยู่แล้วนี่ ได้ยินว่าต้องเจอโพรบ
ถึงจะมองเห็นสี"

ผมไม่ได้ให้ความสนใจหมอนั้นจนถึงขนาดจะต้องสละเวลาอธิบายให้
คนข้างพล่ามอย่างมันฟังว่าสีที่ไม่มีวรรณะของสีซึ่งกลุ่มผู้ป่วยโรคประสาทไม่รับรู้สี
นิยามเอาไว้ว่ามีถึงสิบชนิดด้วยกัน เพราะผมไม่อยากทำอะไรแบบนั้น

ชื่อของสีที่ผมมองเห็นมีทั้งหมดสิบชื่อ ได้แก่ สีขาว สีเทาจนเกือบขาว
สีเทาเงิน สีเงิน สีเทา สีเทาเหมือนสีปูน สีเทาเข้ม สีเทาขนหนู สีเทาดำ และสีดำ

หมอนั้นที่ใส่เสื้อเซ็ตขาวและสวมทับด้วยแจ็กเก็ตสีเทาที่มีตราโรงเรียน
สีเทาเข้มเป็นจุดสังเกตยังคงพูดไม่หยุด ขณะที่ผมกำลังคิดว่าจะไปฟ้องครู
ให้หักคะแนนหมอนั้นเรื่องไม่ใส่ใจเนกไทตั้มยั จูๆ คนตรีที่ฟังอยู่ก็เปลี่ยนเป็นดนตรี
เสียงดังหนวกหูแทน เมื่อไม่ได้ยินเสียงของหมอนั้นแล้ว ผมจึงหันหน้ากลับไป

พอผมไม่สนใจหมอนั้นก็แหกปากกราวกับหมูถูกเชือด ก่อนจะดึงหูฟัง
ไว้สายข้างซ้ายที่ผมใส่อยู่ออก ไ้อ้บ้า นี่ ผมไม่สบอารมณ์เป็นอย่างมากที่มี
สิ่งสกปรกมาสัมผัสตรงหูของผม ที่ผ่านมาได้แต่ใช้ปากพล่าม แต่ครั้งนี้คงอยาก
อาละวาด เพื่อว่าจะไม่มีโอกาสได้ทำในช่วงปิดเทอมฤดูหนาวที่กำลังจะมาถึงสินะ
จากนั้นริมฝีปากหนาๆ ที่เหมือนกระจุยอยู่กลางใบหน้าก็เริ่มอ้าออก ตามด้วย
คำพูดล้ำเส้นที่ถูกพล่ามออกมา

"ว่ากันว่าแค่โมนได้เจอโพรบก็ยอมอ้าขาให้แล้วนี่ คนหน้าสวยๆ อย่างแก
ถ้าเจอโพรบก็คงจะยอมอ้าขาให้เหมือนกันไหม้ย่ะ"

หมอนั้นพูดถ้อยคำคุกคามทางเพศใส่ผม มันเป็นคำพูดในแบบที่ถ้าพูดได้นักเรียนหญิงก็คงวุ่นวายกันทั้งโรงเรียน ขนาดตอนนี้อยู่รอบๆ ก็ยังไม่อาจซ่อนสีหน้าตกตะลึงเอาไว้ได้

โง่จริงๆ ต่อให้เด็กผู้หญิงคนนั้นไม่ได้ชอบฉัน แต่เธอก็ไม่มีวันชอบคนอย่างแกหรอก

จู่ๆ ผมก็นึกถึงสิ่งที่น้ำเคยสอนเมื่อตอนเด็กๆ ขึ้นมา น้ำคงคิดว่าต้องดูแลผมแทนพ่อกับแม่ทั้งที่ตัวเองก็อายุยังน้อย จึงได้สอนทุกอย่างโดยไม่เลือกว่าเรื่องไหนควรสอน เรื่องไหนไม่ควรสอน แล้ววันหนึ่งน้ำก็สอนสิ่งที่เรียกว่าศิลปะการต่อสู้ให้กับผม

'ชเวยอนอู'

น้ำเรียกผมที่อยู่ในชุดนักเรียนอนุบาลด้วยน้ำเสียงจริงจัง

'จุดตายของคนเรามีสามจุด ร่องริมฝีปากบน ลิ้นปี่ แล้วก็หว่างขา'

'หว่างขาคืออะไรเธอซะ'

'ก็ตรงที่ข้างน้อยห้อยอยู่นี่ไง'

'อ้อ แล้วทำไมถึงเรียกว่าหว่างขาสะซะ'

'เพราะมันอยู่ตรงกลางระหว่างขาข้างโง่ละ ก็เลยเรียกว่าหว่างขา'

'หว่างขา'

'ยอนอูของน้ำฉลาดจริงๆ ไม่ต้องชกหลายหมัดหรอก เล็งหมัดเดียวไปที่จุดตายก็พอ'

น้ำบอกว่านั่นเรียกว่าศิลปะการต่อสู้ ตอนผมเด็กๆ ผมก็ไม่รู้หรอกว่ามันคืออะไร แต่ตอนที่น้ำอายุมากขึ้นและโดนข่มขู่ น้ำก็ได้แสดงให้เห็นกับตาจนผมเข้าใจอย่างถ่องแท้แล้วว่าสิ่งที่เรียกว่าเทคนิคนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ว่าจะเรียนรู้อะไรจากคำพูดเพียงอย่างเดียว

ผมลองเล็งจุดตายของหมอนั้นดู ถ้าชกเข้าไปที่ลิ้นปี่ คงจะถูกชั้นไขมันบริเวณหน้าอกดูดซับไปหมด และผมก็ไม่อยากเอาขาของตัวเองไปแตะที่หว่างขาของหมอนั้นด้วย ดังนั้นจุดที่น่าจะเป็นไปได้ที่สุดก็คือร่องริมฝีปากบน แต่ผมก็ต้องลี้มเลิกความคิดนั้นไป เพราะผมคงรู้สึกผิดถ้าเกิดตาคูปากของหมอนั้นต้องไป

กองอยู่กลางใบหน้ามากขึ้นกว่าเดิม

"เอาหูฟังของฉันคืนมา"

พอผมทำหน้าบึ้งและพูดแบบนั้นออกไป หมอนั่นก็สะดุ้งเล็กน้อย แต่แล้วก็เริ่มเปิดปากพูดอีกครั้ง คงเพราะชอบใจที่ผมมีปฏิกิริยาตอบโต้อย่างรวดเร็ว นำราคาญจริง ๆ

"แก็เป็นผู้ชายจริงมั้ยเนี่ย อ้าขาให้โพรบพร้อมทำหน้าสวยๆ แบบนั้น ไซ้มั้ยละ ไซ้ละสิ"

สิ่งที่มันทำได้ก็มีแค่การพูดจาตัวๆ แบบนี้สินะ ในที่สุดผมก็เลยถอดหูฟังอีกข้างออกแล้วขว้างลงพื้นด้วยความรำคาญ ผมรู้สึกได้ว่าเพื่อนร่วมห้องกำลังมองมาด้วยความตื่นตกใจ

"ถ้าฉันเอาหูฟังที่ถูกมนุษย์โสมมอย่างแกสัมผัสกลับมาใส่ในหูอีกครั้ง หูของฉันก็คงจะหนวก"

คำพูดของผมทำให้ใบหน้าของหมอนั่นนูนตึงเยียว ถ้าชกเข้าที่ร่องริมฝีปากบน ก็คงโดนจุมพิตไปด้วย แค้นนี้ดังของหมอนั่นก็แทบอยู่แล้ว ขึ้นโดนตอยเข้าปอกอีก ใบหน้านั้นก็คงจะดูเหมือนแบ่งที่นวดแล้ว* มากกว่าที่จะเป็นใบหน้าของมนุษย์ ผมจึงต้องอดทนเอาไว้ เพราะถึงยังไงหลังจากปิดเทอมนี้ไปก็ต้องเลื่อนชั้นและเปลี่ยนห้องอยู่ดี คงไม่ต้องเจอกันอีกแล้วละ

"ไอ้เวร คนอย่างพวกแกมันยึดติดกับโพรบมากถึงขนาดก่อเหตุลักพาตัว และฆ่าคนได้"

คำพูดนั้นทำผมหน้าตึง ผู้ป่วยโรคประสาทไม่รับรู้สีถูกเรียกว่าโมโน ซึ่งแตกต่างกับผู้ป่วยภาวะตาบอดสีที่มองไม่เห็นสีเพราะความผิดปกติของเซลล์รูปกรวย เซลล์การมองเห็นของโมโนไม่ได้มีปัญหา เพียงแต่สมองไม่ยอมรับรู้สีเท่านั้น ทว่าก็มีกรณีที่ไม่โนจะรับรู้สีได้คือเมื่อเห็นใบหน้าของคนคนหนึ่งที่ถูกกำหนดเอาไว้เป็นพิเศษ โดยเรียกคนคนนั้นว่าโพรบ แต่ปัญหาก็คือผู้ป่วยโรคประสาทไม่รับรู้สีแต่ละคนจะมีโพรบได้เพียงหนึ่งคนเท่านั้น และมีหลายคนที่ใช้เวลาทั้งชีวิตก็ยังไม่เจอ

* หน้าเหมือนแบ่งที่นวดแล้ว เป็นสำนวน หมายถึงหน้าดูไม่ดี ดูโหมม

"เมื่อวานก็ออกข่าว บ้าหรือเปล่า คราวนี้ถึงกับกินคนเลยนะ"

เป็นเรื่องน่าเสียดายที่โมโนบางคนยึดติดกับโพรมามากจนเกินไป ซึ่งเหตุการณ์ความยึดติดที่เชื่อมโยงไปสู่อาชญากรรม...ก็ไม่ใช่ข้อย่อย

"แม่แกก็เป็นโมโนนี่ แล้วพ่อแกยังมีชีวิตอยู่มั้ย"

ผมลุกขึ้นยืน เพราะการไปบอกครูก่อนจะลี้ภัยที่มันพล่ามนั้นย่อมดีกว่า การทนนิ่งฟังมันพล่ามต่อไปเรื่อยๆ แต่ขณะที่ผมกำลังจะเดินออกไป หมอนั่นก็ลุกขึ้นแล้วคว้าแขนของผมเอาไว้ มือของมันเหนียวหนึบไปด้วยเหงื่อ หรือว่ามันก็คงเหงื่อแตกเพราะเห็นว่าอารมณ์ของผมกำลังบูดสุดๆ

"แม่แกเจอโพรมก็เลยทิ้งแกไปสินะ"

"อู๊ย"

เมื่อได้ยินคำนั้นเพื่อนร่วมห้องต่างก็สลดมหายใจเข้าเอือกใหญ่ มือขวาผมกำแน่น ผมทิ้งหิริโอตตัมปะและเหวี่ยงหมัดเข้าไปกระแทกร่องริมฝีปากบนของหมอนั่นทันที

บรรยายกาศของห้องผู้อำนวยการดีกว่าที่คิด เครื่องทำความร้อนให้ความอุ่นกำลังดี โซฟาที่นุ่มนิ่ม น้ำที่เมาค้างเมื่อตอนเข้ามาปรากฏตัวที่โรงเรียนโดยใส่สูทสีดำทั้งตัว ผังตรงข้ามมีหมอนั่นที่หงอเสียจนหาความกว้างไม่เจอกับผู้หญิงวัยกลางคนที่หน้าตาเหมือนหมอนั่นราวกับแกะ คงจะเป็นแม่ของหมอนั่นไม่ผิดแน่

น้ำแนบนิ้วชี้กับนิ้วกลางขีดกันแล้ววนดขมับทั้งสองข้าง หว้างคิ้วของน้ำขมวดเป็นรูปตัวอักษรซอน (川) ที่แปลว่าคลอง ดวงตากลมโตของอีกฝ่ายที่มีหนังตาสองชั้นเหมือนแม่กำลังกะพริบปริบๆ ศีรษะก็ค้อมลงเล็กน้อย

"มาต่ออย่ลูกฉันได้ยังง"

คำพูดโบราณคร่ำครึดังออกมาจากปากแม่ของหมอนั่น จนผมถึงกับคิดว่าแม่ของหมอนั่นแกถึงขนาดต้องใช้คำพูดแบบนี้แล้วเหวอ

"คุณแม่ของจินซัง ใจเย็นๆ นะคะ"

อ้อ หมอนั่นชื่อจินซังนี่เอง ตั้งชื่อแบบนี้ลูกก็เลยโตมาเป็นอย่างที่เราเห็น

สินะ* หมอนั่นทำหน้าน่าสงสารเท่าที่จะทำได้ แล้วก็พูดเสริมคำของแม่ตัวเอง

"ยอนอุต้อยผม"

"ใช่ เพราะงั้นนายก็เลยสลับคาห้องเรียนไงล่ะ"

ผมก็แค่พูดออกไปตามตรง แต่ปฏิกิริยาของแต่ละคนกลับแตกต่างกันออกไป เลือดมารวมกันที่หน้าของหมอนั่นจนหน้าเปลี่ยนสี แม่ของหมอนั่นเดาไลน์ราวกับหมดคำจะพูด น้ำหูยุดนวดขมับแล้วกัดริมฝีปากกลางของตัวเองแทน ส่วนผู้อำนวยการและครูประจำชั้นที่นั่งอยู่ตรงกลางระหว่างผมกับหมอนั่นก็เอาแต่กลอกตาไปมา

ผมไม่ได้ปั่นคำพูดขึ้นมาเอง พอผมเหวี่ยงหมัดไปที่ร่องริมฝีปากบนของหมอนั่นก็เกิดเสียงกระแทกดังขึ้น น้ำมันจากจมูกของอีกฝ่ายติดที่ข้อนิ้วของผม แล้วหมอนั่นก็ล้มลงไปกองกับพื้นห้องเรียน โดนแค่หมัดเดียวก็คว่ำแล้วแบบนี้ผมจึงประเมินสภาพของหมอนั่นออกมาได้ห้าพยางค์

"สภาพดูไม่ได้"

สีหน้าของหมอนั่นยิ่งแดงขึ้นเมื่อได้ยินคำพูดนั้น และดูเหมือนว่าแม่ของฝ่ายนั้นก็รู้ว่าสภาพของลูกตัวเองดูไม่ได้จริงๆ

"อบรมสั่งสอนกันมาอย่างไรเหอ"

เธอพูดแบบนั้นพลางชี้นิ้วมาที่ผมกับน้ำ แล้วคุณละได้รับการสั่งสอนมาอย่างไรถึงได้มาชี้หน้าคนที่เพิ่งเจอกันเป็นครั้งแรกแบบนี้

"เอ่อ คุณแม่ของจินซัง ใจเย็นๆ นะคะ"

"เย็นได้เหอคะ หน้าลูกฉันดูไม่ได้ขนาดนี้"

"ไม่ะครับ ตั้งแต่ก่อนต่อยก็หน้าตาดูไม่..."

น้ำรีบยกมือขึ้นปิดปากผมและชี้แขนอีกข้างหนึ่งถือหัวผมเอาไว้ราวกับท่าเสดล็อก จากนั้นก็ฟันหัวเราะ "ฮ่าๆ" ออกมาอย่างผิดธรรมชาติ

"เรื่องต่อยตีก็เป็นเรื่องปกติของเด็กวัยนี้ไม่ใช่เหอคะ"

"ตายจริง ดูเหมือนว่าคุณน้ำของยอนอุจะโตมาแบบนี้ละ"

* จินซัง (尹祥) มีหลายความหมาย ซึ่งความหมายในเชิงบวกคือความคิดที่ถูกต้อง แต่ก็มีอีกความหมายที่นิยมใช้กัน คือคนที่เรียกร้องอะไรเกินความจำเป็นโดยใช้ถ้อยคำหรือท่าทางที่เสียมารยาท

"ใช่ค่ะ เล่นเอาฟันหน้าแตกไปหลายซี่เลย"

น้ำพุตแบบนั้นก่อนจะยิ้มอ่อนๆ ออกมา แต่ผมรู้ว่าฟันหน้าของน้ำไม่เคยแตก น้ำต่างหากที่ทำให้ฟันหน้าของคนอื่นแตก แถมส่วนใหญ่ก็เป็นฟันของเด็กผู้ชาย ซึ่งวีกรรมของน้ำทำให้แม่ของผมต้องตื่นผางอยู่บ่อยๆ

"แค่หมัดเดียวเอง ให้มันผ่านๆ ไปนะคะ"

"คนทำผิดนี่หน้าหนาดีนะ"

"เอ่อ คุณแม่คะ เด็กๆ บอกว่าจินซังพูดแรงใส่ยอนอุก่อนนะคะ"

"อ้าว เพราะแบบนั้นก็เลยใช้กำลังได้งั้นหรอ โรงเรียนนี้ไม่ดูแลผู้เสียหาย แต่กลับปกป้องคนผิดงั้นหรอ"

น้ำปล่อยแสงเลเซอร์ออกมาจากตาเพื่อเป็นการปรามผมว่าอย่าพูดอะไรพล่อยๆ ออกมา จากนั้นก็ปล่อยมือที่ปิดปากของผมออก

"ฉันจะบอกนักข่าว แล้วก็ไปสถานีตำรวจด้วย!"

"คุณแม่คะ เราแก้ปัญหากันดีๆ ไม่ได้หรอกคะ"

"ผมไม่อยากแก้ปัญหาดีๆ โอ๊ย!"

คราวนี้น้ำหายึกต้นขาของผมแทนที่จะปิดปาก เจ็บชะมัด แต่จะไปแก้ปัญหาดีๆ อะไรกับคนอย่างหมอนั่นได้

"ดูสิ คนที่ต่อยลูกฉันยังไม่ขอโทษเลยสักคำ"

"หมอนั่นก็ยังไม่ได้ขอโทษผมเหมือนกันนะครับ น้ำ เดียวลี เดียวก่อน"

น้ำทำท่าเหมือนจะจิกหัว ผมจึงร้องห้ามเอาไว้ แม้หัวด้านหลังของผมจะทุยและดูจับได้ถนัดมือ แต่ถ้าถูกจิกผมเข้าก็จะต้องเจ็บมากแน่ๆ

"หมอนั่น..."

ทันทีที่ผมพูดคาน้ำนั้นก็หยิบหมอนอิงที่อยู่ด้านหลังขึ้นมาฟาดผม แม้หมอนอิงจะไม่ได้ทำให้เจ็บมากนักแต่เสียงกระทบก็ดังไม่ใช่เล่นๆ

"ฉันบอกให้แกอยู่เฉยๆ ไง!"

น้ำใช้หมอนอิงฟาดใส่ผมไม่ยั้ง จากนั้นก็โยนหมอนอิงไปที่ผนังห้อง ผมไม่รู้ว่าน้ำตั้งใจหรือเปล่า แต่หมอนอิงลอยไปเฉียดแม่ของหมอนั่นพอดีบพอดิ

ผมยกการ์ดขึ้นมามองเอาไว้ ส่วนคนอื่นๆ ก็หันหน้าตามหมอนอิงที่ลอยไป

แม่ของหมอนั้นทำหน้าตกใจอยู่สักพัก จากนั้นใบหน้านั้นก็เริ่มหงิกมากขึ้นเรื่อยๆ ใบหน้าของน้ำก็ยับยู่เช่นกัน น้ำคงรู้สึกว่ามีอกำลังว่างก็เลยทำท่าจะคว้าของอย่างอื่นมาพาดใส่ผม ครูประจำชั้นจึงเข้ามาห้าม

"คุณน้ำใจเย็นก่อนนะคะ จินซัง เธอเองก็ต้องขอโทษที่เธอพูดแรงใส่เพื่อนสิ"

"ผมก็แค่หยอกเล่นเพราะเห็นว่ายอนอุทำตัวแปลกแยก"

ทันทีที่หมอนั้นผู้ซึ่งตอนนี้ใบหน้าแบนราบราวกับแป้งเกี่ยวพุดออกมา สีหน้าของครูประจำชั้นก็เปลี่ยนไป ยิ่งไปกว่านั้นคือใบหน้าน้ำก็คลาญลงเล็กน้อย แต่ไม่ได้คลายออกมาเป็นสีหน้าที่ตลกเท่าไร ริมฝีปากที่เฝ้มอยู่แน่น ขยับออกจากกัน แหวดตาของน้ำเปลี่ยนเป็นแวดตาที่เป็นห่วงผม

"ที่โรงเรียนไม่มีใครคบแกลเลยเธอ"

"ไม่มีใครคบอะไรกันล่ะ"

"เพื่อนที่แกลสนิทที่สุดในห้องชื่ออะไร"

"..."

คำถามนั้นทำให้ผมปิดปากเงียบ

หลังจากที่แม่หายตัวไป ผมก็ไม่ได้สนใจเพื่อนในห้องเลย เพราะแค่ใช้ชีวิตของตัวเองก็ยุ่งมากพอแล้ว น้ำเองก็วิ่งวนไปทีโน่นทีนี้เพื่อออกตามหาแม่พร้อมกับผม แต่ทำไมน้ำถึงมาพุดเรื่องเพื่อนที่ไม่ได้สนิทสำคัญอะไรเอาตอนนี้

ครูประจำชั้นพุดว่า "ไม่ใช่ค่ะ" ก่อนที่จะพุดประโยคที่แทงใจดำผมกับน้ำออกมา "ยอนอุคงยุ่งๆ เรื่องที่คุณแม่หายตัวไปนะคะ"

"เอ่อ คุณครู แล้วก็คุณแม่ของจินซังคะ ขอเวลาให้เราสองคนได้คุยกันสักครู่นะคะ"

ว่าแล้วน้ำก็จับต้นแขนของผมดึงให้ลุกขึ้นจากโซฟาโดยไม่สนว่าผมอยากคุยหรือไม่ แม่ของหมอนั้นเบะปาก แต่น้ำก็ลากผมออกจากห้องผู้อำนวยการอยู่ดี ที่ระเบียบมีนักเรียนอยู่หลายคน น้ำจึงส่งสายตามกมกบพร้อมพุดเตือนออกไปอย่างเป็นธรรมชาติ

"ถ้าพวกเธอไม่อยากติดร่างแหในคดีใช้ความรุนแรงไปด้วยก็ไปที่ชั้นอื่นซะ"

นักเรียนคงคิดว่านั้นเป็นคำขู่ก็เลยรีบแยกย้ายกันไปอย่างว่านอนสอนง่าย

เมื่อเหลือกันอยู่ที่ระเบียงแค่สองคน น้ำก็กางขาออกกระยะเท่ากับความกว้างของไหล่ ยกมือขึ้นทำสະเວຣາວກັບວັນເດຣຽມັນ จากนั้นก็เอนคอไปด้านหลัง แล้วจ้องผมเขม็ง

"แกไม่มีเพื่อนสนิทที่โรงเรียนสักคนเลยหรอ"

"มีแต่พวกเด็ก ม.ปลาย ปีหนึ่งที่ช่วยอะไรไม่ได้เลย"

"แกก็เด็ก ม.ปลาย ปีหนึ่งนะ"

"รู้น่า"

ถ้าผมเป็นผู้ใหญ่ ผมก็คงจะมีประโยชน์ในการช่วยออกตามหาแม่ น้ำสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะพ่นมันออกมา

"ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปแกไม่ต้องตามหาแม่อีกแล้ว"

"พูดอะไรนะ"

"แกอยู่ ม.ปลาย ปีหนึ่งซึ่งเป็นวัยที่ต้องไปโรงเรียน ฉันไม่ได้จะสั่งให้แกเรียน แต่ฉันแค่อยากให้แกทำตัวให้สมกับเป็นเด็ก ม.ปลาย ปีหนึ่ง จะเล่นเกมทั้งคืนหรือจะมีเรื่องชกต่อยที่โรงเรียนก็ได้"

"แต่ถึงยังไงเพื่อนก็เป็นแค่ความสัมพันธ์ผิวเผินที่พอถึงเวลาสำคัญจริงๆ ก็ช่วยอะไรไม่ได้อยู่..."

"แกเขียนคำว่าผิวเผินเป็นภาษาจีนได้มั๊ย"

จะมีใครในโลกนี้มานั่งจำอะไรแบบนั้นกัน พอผมมองด้วยความสงสัย น้ำก็ยกมือขว้างขึ้นมาชี้ตักๆ เขียนๆ อะไรสักอย่างในอากาศ คงจะเป็นตัวจีนของคำว่าผิวเผินล่ะสิ ผมรู้ว่าน้ำเป็นคนที่เขาแต่เที่ยวเตร่แล้วมาตั้งใจเรียนตอนเฮือกสุดท้าย แต่ก็ยังจบจากมหาวิทยาลัยดีๆ

"นักเรียนสายศิลป์นี่"

ด้วยความที่เรียนจบสายศิลป์จึงทำให้น้ำได้ทำงานดีๆ ในสถานีโทรทัศน์ โดยที่มีคนเรียกน้ำว่าคุณพีดี*

"ผมจะเรียนสายวิทย์"

"แกรู้มั๊ยว่าการเรียน ม.ปลาย โดยไม่มีเพื่อนสนิทเลยสักคนมันลำบากมาก"

* พีดี หรือ PD ย่อมาจากคำว่า Program Director, Producer

เลยนะ! แล้วพอเข้ามาหาวิทยาลัย ทุกคนก็จะยิ่งยุ่งกันมากขึ้น การหาเพื่อน
จึงไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลย"

"ก็บอกแล้วไงว่าผมไม่จำเป็นต้องมีเพื่อน"

"ไม่ มันจำเป็นนะ ดูสิ ขนาดหมอนั่นด่าแม่แกขนาดนั้นยังไม่มีใคร
เข้าข้างแกเลย"

น้ำพุตแบบนั้นพลางมองไปยังหน้าต่างของห้องผู้อำนวยการที่กรุด้วย
กระจกชั้น ไหลของน้ำลู่ลง ดูเหมือนว่าน้ำได้แวะไปที่ห้องเรียนก่อนจะมาถึง
ห้องผู้อำนวยการ หรือไม่ครูประจำชั้นก็เล่าให้น้ำฟังหมดแล้ว เพราะผมบอกน้ำไป
แล้วว่าผมสอยฟันหมอนั่น แต่น้ำกลับรู้เหตุการณ์ทุกอย่าง...

"ฉันจะไม่สั่งให้แกสนิทกับเพื่อนๆ ที่นี่ แต่แกต้องเลิกตามหาแม่ แล้วใช้ชีวิต
ให้เหมือนเด็กปกติทั่วไป เข้าใจมั๊ย"

"น้ำ"

"ไม่ได้เด็ดขาด NEVER! ทุกอย่างฉันจัดการเอง"

พอพุตจบน้ำก็พิมพ์ข้อความยาวเหยียดลงบนมือถือแล้วกดส่งไปที่ไหน
สักแห่ง จากนั้นก็ถอนหายใจเสียงดัง "เฮ้อ" รวากับตัดสินใจทำอะไรบางอย่าง

"ชเวยอนอุเชื่อน้ำไ่มั๊ย"

แล้วน้ำก็ขยิบตาให้จนผมเห็นแล้วรู้สึกอารมณ์เสียจริงๆ

ผมและน้ำกลับเข้ามานั่งบนโซฟาในห้องผู้อำนวยการอีกครั้ง น้ำประสานมือ
ทั้งสองเข้าไว้ด้วยกันก่อนจะเริ่มแสดงละครตามที่น้ำได้เกริ่นเอาไว้เมื่อกี้ ซึ่ง
แค่มองปราดเดียวก็รู้แล้วว่าเป็นการแสดง แล้วน้ำก็เริ่มต้นด้วยน้ำเสียงที่จิกจี้หู

"คุณแม่ของจินซังคะ ยอนอุของดิฉันจะย้ายไปเรียนที่อื่นเอง คุณแม่
ช่วยทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้มั๊ยคะ"

ไม่รู้ว่าน้ำคิดอะไรถึงได้หนายการ์ดย้ายโรงเรียนออกมา น้ำคิดว่าต่อยเพื่อน
แค่ครั้งเดียวถึงกับต้องถูกล้อออกจากโรงเรียนเลยหรอ ทั้งที่น้ำก็เคยมีเรื่องชกต่อย
มามากมายก็น่าจะรู้ดี แต่น้ำกลับพูดเรื่องย้ายโรงเรียนออกมา ผมรู้สึกว่าเรื่องราว
มันซักจะเลอะเทอะเกินไปแล้วจึงเรียก "น้ำ" เบาๆ แต่น้ำก็ส่งเสียงจิกกลับมา

เพื่อให้ผมหุบปาก

"รู้สินะว่าช่วงนี้เรื่องความรุนแรงในโรงเรียนกำลังเป็นประเด็นใหญ่ ต่อให้ฉันไม่เอาเรื่องครวนี้หลานคุณก็อาจจะไปต่อยเด็กคนอื่นเหมือนที่ต่อยลูกฉัน แล้วหลานคุณก็อาจจะโตไปเป็นอะไรไม่ได้นอกจากอันธพาล"

มีเรื่องหนึ่งที่แม่ของหมอนั้นไม่รู้ คือถ้าหมอนั้นยังเที่ยวพูดจาโสมมพวกเพื่อน ๆ ก็จะพากันหนี แล้วหมอนั้นก็จะหางานไม่ได้ แต่งงานไม่ได้ สุดท้ายก็จะเป็นอะไรไปไม่ได้นอกจากคนที่เก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน

"คุณแม่ขา เราไม่ได้กลัวกฎหมายค่ะ แต่เรากลัวคุณลุงของยอนอูนะคะ"

"พูดอะไรนะ ไม่กลัวกฎหมายงั้นหรอ"

แม่ของหมอนั้นนั่งเอนหลังฟังโซฟาด้วยท่าที่ที่กดดันพวกเรามาตั้งแต่เมื่อกี้ี้ แต่ตอนนี้เธอกลับขยับหลังออกจากพนักพิงแล้วโน้มตัวมาข้างหน้า

"ใช่ค่ะ คุณลุงของยอนอูน่ากลัวกว่ากฎหมายเสียอีก ดิฉันพายอนอูมาเลี้ยงดูเองก็เพราะอยากให้เขาเป็นผู้เป็นคน เพราะคุณลุงมีแต่อยากจะให้ยอนอูใช้กำลัง ถ้ามีใครมาแกล้งยอนอู คุณลุงก็จะไม่แก้ปัญหาด้วยคำพูด ตอนยอนอูอยู่ ม.ต้น คุณลุงก็ใช้กำปั้นและกำลังแก้ปัญหา ดิฉันอยากให้ยอนอูเป็นผู้เป็นคนจริงๆ ค่ะ ถ้ามีข่าวลือว่ายอนอูต่อยเพื่อนแพร่ออกไป คุณลุงก็อาจจะยี้มร่าแล้ววิ่งโร่เข้ามาบอกว่า 'แก้มือชุลได้ผู้สืบทอดแล้ว' จากนั้นก็อาจจะส่งพวกคุณอามาเฝ้าทั้งขาไปขากลับจากโรงเรียนแน่ๆ เลยค่ะ"

น้ำพูดถึงคุณลุงที่ผมไม่มี เพราะพ่อของผมเป็นลูกโทษ แล้วพวกคุณอาที่ว่ำนั่นคือพวกคุณอาที่ไหนกัน น้ำคล้ายมือที่ประสานกันเหมือนตอนสวดภาวนาออก แล้วใช้ฝ่ามือปิดตาทั้งสองข้างราวกับเหนื่อยหน่ายใจ ผู้อำนวยการและครูประจำชั้นจ้องหน้ากันเพื่อแลกเปลี่ยนบทสนทนาผ่านทางสายตา สีหน้าของหมอนั้นดูซีดลง เขามองแม่ของตัวเองด้วยใบหน้าที่สีเทาเหมือนกับสีปูน ส่วนแม่ของหมอนั้นก็คงจะอิงกับเรื่องเหลวไหลของน้ำ สีหน้าจึงไม่มีความโมโหและความกดดันเหมือนเมื่อครูแล้ว มันเป็นสีหน้าที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกแทน

"ตอนยอนอูอยู่ ม.ต้น คุณลุงสั่งให้พวกคุณอาคอยรับส่งที่โรงเรียน ยอนอูก็เลยไม่มีเพื่อน พอยอนอูขึ้น ม.ปลาย ดิฉันก็ขอร้องคุณลุงไปว่าอย่าทำแบบนั้น

อีกเลย"

ไม่เคยมีเรื่องอะไรแบบนี้ แต่ก็คงจะตรวจสอบยากสักหน่อย เพราะช่วงที่กำลังจะจบ ม.ต้น บ้านที่ผมอยู่จะรีโมเดล ผมจึงต้องย้ายบ้าน ส่วนเรื่องที่ผมไม่มีเพื่อนก็เพราะผมแค่ไม่สนใจที่จะคบเพื่อน ซึ่งก่อนหน้านี้มันก็เช่นกัน... เพราะแม่หายตัวไป ผมจึงไม่มีสติตั้งมาใส่ใจกับเรื่องเพื่อน

จู่ๆ น้ำก็ยื่นมือไปจับมือแม่ของหมอนั่น อีกฝ่ายดูผงะไปเล็กน้อย แต่คงเป็นเพราะน้ำกำลังจ้องมองด้วยดวงตาที่มีน้ำตาเอ่อล้น เธอจึงไม่ดึงมือออก ที่น้ำยกฝ่ามือขึ้นไปปิดตาเมื่อกี้ก็เพื่อเรียกน้ำตานี่เอง

"คุณแม่ของจินซังคะ ถ้าเรื่องนี้แพร่ออกไป...แฮ็ ดิฉันไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าจะต้องมาพูดอะไรแบบนี้"

"ลองว่ามาสิ"

แม่ของจินซังยังคงพูดห้วนๆ โดยไม่มีหางเสียง แต่น้ำเสียงสั่นเทาเล็กน้อย ไม่ใช่ น้ำเสียงโมโหเหมือนเมื่อกี้ น้ำถอนหายใจออกมายาวๆ ก่อนจะบีบมือของแม่หมอนั่นแรงยิ่งขึ้น จนผมสังเกตเห็นว่ามือของเธอกลายเป็นสีขาว

"จินซังจะไปไหนมาไหนตอนกลางคืนไม่ได้ล่ะคะ"

น้ำกระซิบกระซาบราวกับกำลังบอกความลับที่ยิ่งใหญ่ ทันใดนั้นแม่ของหมอนั่นก็ชักมือออก เป็นผลทำให้มือของน้ำค้างอยู่กลางอากาศสักครู่ แล้วน้ำก็ค่อยๆ เก็บมือกลับ แม่ของหมอนั่นมองผมกับน้ำสลับกัน

"นี่กำลังขู่ฉันหรือ"

แม้จะถามแบบนี้ แต่น้ำเสียงกลับสั่นมาก มุมปากของน้ำซีดงแล้วก็ส่ายหัวเบาๆ

"คุณแม่คะ ดิฉันไม่ได้ขู่ แต่เป็นห่วงค่ะ"

"คุณน้ำของยอนอูคะ เรื่องมันชักจะไหลไปในทางแปลกๆ แล้วล่ะคะ"

ในที่สุดผู้อำนวยการก็ระงับการแสดงของน้ำ ขนาดผมเองยังคิดเลยว่าใครจะไปเชื่อเรื่องแบบนี้ แต่แล้วจู่ๆ มือถือของน้ำก็ดังขึ้น มันเป็นเสียงเรียกเข้าทั่วไป แต่ด้วยความที่น้ำวางมือถือเอาไว้บนโต๊ะหน้าโซฟา ทุกคนจึงได้เห็นชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอ

'ลุงของยอนอุ-เครื่อง बदลังหารแห่งแก๊งมีซูล'

"เฮือก!"

นายกสองมือขึ้นปิดปากก่อนจะสุดลมหายใจเข้าด้วยท่าทางที่โอเวอร์สุด ๆ จากนั้นก็เบิกตาโพลงรากับคนที่เห็นสายเรียกเข้าจากบริษัทเงินกู้ น้ำแก่งทำมือสั่นเพื่อให้ทุกคนเห็นแล้วกวัดรับสายนั้น ว่าแต่น่าบันทึกชื่อนั้นเตรียมไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

"สวัสดิ์ค่ะ...คุณพี่"

[หว่า! ไซดาน* สบายดีไหมะ]

ผมไม่รู้ว่านั้นเป็นสำเนียงถิ่นแปลกๆ ของแถบไหน เพราะมันฟังดูเพี้ยนไปหมด

น้ำเหลืองบมองแม่ของหมอนั้นหนึ่งครั้งก่อนจะหลุบตาลงมองพื้น ดูเหมือนน้ำเองก็เข้ากับสำเนียงแปลกๆ นั้นเหมือนกัน ภาพที่นายกไหลขึ้นตอนรับสายเพื่อให้เห็นคนอื่นว่ากำลังประหม่านั้นดูน่าขำมาก แต่กลับไม่มีใครขำออกมาเลย

"หนูก็ต้องสบายดีสิคะ ว่าแต่คุณพี่โทรมา มีธุระอะไรหรือคะ"

[ยอนอุสบายดีมะ เตือนเนื้อร้อนใจก็บอกได้สามหอนื้อ แต่ข้าทำอย่างอื่นไม่เป็นนะ ใช้เป็นแต่ใช้กำลังคนนี่]

"คุณพี่คะ ยอนอุสบายดีค่ะ"

[เหวอ ถ้าไม่สบายจะส่งเด็กๆ ไปให้ หายห่วงนื้อ]

"ไม่ต้องค่ะ ไม่เป็นไรค่ะ"

[อิหยัง ยอนอุไม่ชอบพวกอาๆ บั]

"ยอนอุใช้ชีวิตอย่างปกติสุขดีค่ะ"

[บอกเป็นน่อยสิว่าพวกเฮาชาวแก๊งมีซูลคิดถึงเป็นมาก บอกให้เป็นมาหา น่อย ถ้าเป็นมาคราวหน้า ข้าจะสอนวิธีการใช้มีดให้]

"คุณพี่คะ หนูจะเลี้ยงดูยอนอุแบบปกติค่ะ คุณพ่อของยอนอุก็ต้องการแบบนี้ไม่ใช่หรือคะ"

* ซาดน เป็นคำเรียกคนรุ่นๆ เดียวกันที่เป็นญาติกันเพราะการแต่งงาน

[เพราะฉันก็เลยโดนแทงแบบนั้นไม่ใช่หรอ เพราะใช้ชีวิตอย่างคนธรรมดา
นะ]

ตอนที่คำพูดนี้หลุดออกมา เสียงกลืนน้ำลายของหมอนั่นก็ดังก้องภายใน
ห้องผู้อำนวยการ ตอนนี้นี่สีหน้าของหมอนั่นซีดลงจนเกือบเป็นสีเทาหิมะและ
ยิ่งดูเหมือนแบ่งที่นิ้วแล้วเข้าไปอีก ไอ้คนบิดพลาสติกแผ่นเบ้อเริ่มแถมมีพิษ
อุดจุกนะ

[ขาดน่ะ ฉันค่อยๆ ค่อยๆ ใหม่มะ มีเรื่องอะหยั่งก็ติดต่อมาได้ ข้าซื้อที่ดินริมทะเล
ไว้ละ ที่นั่นมีเพริชเกาะอยู่เยอะ ถ้าฝังเอาไว้ที่นั่นก็ดูไม่ออกหรือกว่าเป็นคนนี้]

"คุณพีคะ คือพอดีหนูออกมาข้างนอก"

[อ้าว ยังบ่เลิกงานหรอ ให้ข้าจัดการเก็บหัวหน้าให้เอาไป]

"ไม่ใช่ค่ะ มีธุระอย่างอื่นค่ะ"

[หรอจ้ะ ฉันไว้ค่อยคุยกันน้อ]

แล้วบทสนทนาทางโทรศัพท์ระหว่างน้ำกับคุณลุงภาษาถิ่นที่ผมไม่เคยมี
ก็จบลง น้ำแกลังถอนหายใจเฮือกใหญ่ออกมา ถ้าจะให้ใครมาช่วยก็น่าจะหา
คนที่มันเข้าท่าหน่อย คนนั้นน่าจะสำเนียงยอนบยอนก็ไม่ใช่ จะว่าสำเนียง
จังหวัดคยองซังก็ไม่ใช่ จังหวัดชุงชองก็ไม่ใช่ จังหวัดชอลลาาก็ไม่ใช่อีก แล้วมัน
เป็นภาษาของถิ่นไหนกันนะ

ผมไม่อาจซ่อนแวตาสมเพชเอาไว้ได้ แต่หมอนั่นกับแม่กลับซ่อนแวตาส
กังวลเอาไว้ไม่มิด เช่นเดียวกันกับครูประจำชั้นและผู้อำนวยการ

"ขอโทษค่ะ ถ้าไม่รับสายคุณลุงอาจส่งพวกอาๆ มาดูนะค่ะ"

"เออ คุณน้าคะ เรื่องครอบครัวของยอนอู เท่าที่ฉันรู้จักไม่มีเรื่องอื่นนอกจาก
เรื่องคุณแม่ค่ะ"

ครูประจำชั้นพูดออกมาพร้อมกับต้องการถามว่ามนุษย์ที่ชอบใช้กำลังคนนี่
เป็นลุงของผมจริงๆ หรือเปล่า เรื่องที่น้ำพูดมาเป็นเรื่องโกหกทั้งเพ แต่ไม่มีใคร
ในสี่คนนั้นแย้งขึ้นมาเลย ไม่รู้ว่าชื่อหรือป้อกันแน่ ในบรรดาคนกลุ่มนี้มีแต่ผม
คนเดียวที่มองดูสถานการณ์ด้วยความงุนงง

"ขอโทษนะคะคุณครู ดิฉันกลัวว่าถ้าเล่าเรื่องนี้ให้ฟังแล้วคุณครูจะมีอคติ..."

"โอ๊ย ไม่หรอกค่ะ โชคดีนะคะที่มารู้ตอนจบเทอมแล้ว"

ครูประจำชั้นโบกไม้โบกมือปฏิเสธ ก่อนจะหลบสายตาแล้วถอนหายใจออกมาเบาๆ รวากับโล่งอก

ทันใดนั้นน้ำก็คว่ำมือของแม่หมอนั้นที่วางไว้บนตักขึ้นมากุมไว้

"คุณแม่คะ ดิฉันขอร้องนะค่ะ ช่วยทำให้เหมือนเรื่องนี้ไม่เคยเกิดขึ้นนะค่ะ ดิฉันจะให้ยอนอุ้ยย้ายโรงเรียนเองค่ะ นะคะ"

"เอ่อ คือ...ถ้าพูดถึงขนาดนั้นล่ะก็"

"ขอบคุณค่ะคุณแม่ แกก็พูดขอบคุณด้วยสิ"

ที่ตอนพูดว่า 'ขอบคุณค่ะคุณแม่' ทำเป็นพูดด้วยเสียงเล็กเสียงน้อยหวานหู แต่พอหันมาพูดกับผมกลับพูดด้วยน้ำเสียงที่กดจนราบเรียบ ช่างไม่มีความเท่าเทียมเอาเสียเลย ผมไม่คิดจะขอโทษสักนิด แต่น้ำกลับจับท้ายทอยของผมแล้วกดลง ผมจึงรีบปิดมือของน้ำออกเพราะไม่คิดจะขอโทษ คราวนี้น้ำก็เลยจิกผมของผมนะเอาไว้

"ไม่เป็นไร...ค่ะ"

พอเห็นแบบนี้แม่ของหมอนั้นก็เป็นฝ่ายห้ามเสียเอง เมื่อก็ยังพูดไม่มีหางเสียงอยู่เลย แต่ตอนนั้นก็กลับพูดแบบนี้ ไซ้เลย มันเป็นที่ทำอันน่าขยะแขยงของคนที่ไม่อ่อนน้อมให้กับคนที่แข็งแกร่งกว่า แต่ก้าวร้าวกับคนที่อ่อนแอกว่า ตอนนั้นผมรู้ชัดแล้วว่าครอบครัวของหมอนั้นอบรมสั่งสอนกันมาแบบไหน

"นี่ แกวนี้มีเขตสูบบุหรี่มั๊ย"

นำหีบบบุหรี่ไฟฟ้าออกมาจากกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ต จากนั้นก็มองไปรอบๆ โรงเรียน

"ผมจะไปรู้ได้ยังไง"

"แกไม่สูบบุหรี่หรอ"

"มันใช่เรื่องที่ผู้ใหญ่จะมาถามเด็ก ม.ปลาย มั้ยว่าไม่สูบบุหรี่หรอ"

"ความเป็นผู้ใหญ่จะแสดงออกมาก็ต่อเมื่อได้ของที่ต้องการ"

พอพูดจบน้ำก็เดินออกจากประตูโรงเรียน แล้วไปยืนสูบบุหรี่อยู่ข้างๆ ร้านสะดวกซื้อที่อยู่ฝั่งตรงข้ามพอดี ผมไม่เข้าใจเลยว่าบุหรี่ยี่ห้ออะไรตรงไหน

"ทำไมผมต้องย้ายโรงเรียนด้วย"

"ไปเริ่มต้นในที่ใหม่ดีกว่าอยู่ในที่ที่ไม่มีเพื่อนสนิทสักคน"

"จะเอาแบบนี้จริงๆ เหรอ"

"ถึงยังไงก็มีแผนจะย้ายบ้านอยู่แล้ว ได้ยินว่าคราวหน้าถ้ากล้าแหย่กับสมาคมอีกก็จะเอาถึงตายนะ"

นั่นอาจจะเป็นโรคประจำอาชีพของน้ำก็ได้ น้ำไม่ใช่ผู้দ্งความยุติธรรม แต่น้ำก็มีความกล้าหาญ ซึ่งนั่นก็เป็นตัวเรียกความซวยอย่างหนึ่ง การได้ทำงานเป็นพิตีที่สถานีโทรทัศน์มันก็ดีอยู่หรอก แต่ปัญหาคือรายการนั้นเป็นรายการแฉความจริง พอทำรายการแฉที่นั่นที่นั้นก็เลยถูกขู่ฆ่าอยู่บ่อยๆ ตอนที่แม่ยังอยู่ น้ำก็ทำตัวเหมือนนกย้ายถิ่นไปที่อื่น นานๆ จะกลับบ้านมาที แต่หลังจากที่แม่หายตัวไป น้ำก็ต้องอยู่เป็นหลักเป็นแหล่งเพื่อดูแลผมที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ แต่ปัญหาก็คือการข่มขู่เริ่มลงรายละเอียดมากขึ้น และความสามารถในการแสดงของน้ำก็เพิ่มขึ้นอย่างหาสาระไม่ได้เช่นกัน

"ขอย้ายไปทำรายการอื่นไม่ได้เหรอ"

"นี่ งานอดิเรกของฉันคือการเฝ้าเพื่อนๆ นะ พอโตมาก็ได้เฝ้าผู้คนอย่างถูกกฎหมาย แล้วฉันจะเลิกทำทำไมละ มันก็สนุกอยู่นะ"

"ถึงอย่างนั้นก็เหอะ"

ผมกลืนคำว่ามันอันตรายเกินกว่าผู้หญิงจะทำลงไป เพราะเมื่อก่อนน้ำก็ใช้เครื่องช็อตไฟฟ้าช็อตคนที่ไล่ตาม แล้วจับทุ่มจนกระดูกหักมาแล้ว แต่โลกมันก็โหดร้ายเกินกว่าหนุ่มสาวไฟแรงจะท้าทายเอาไว้ได้

"มันก็ยังอันตรายนี่"

"แถมอันตรายหนักกว่าฉันอีก หน้าสวยๆ แบบนี้จะใช้ชีวิตอยู่บนโลกที่โหดร้ายนี้ได้ยังไง"

"ไม่ได้สวยสักหน่อย"

"บ้าซะมัด เหมือนพี่ไม่มีผิด พอถามว่าหน้าสวยๆ แบบนี้จะใช้ชีวิตได้ยังไง พี่ก็ตอบกลับมาว่าไม่สวยสักหน่อย แต่พอเจอพี่เขยเท่านั้นแหละ ก็รีบมาถามฉันเลยว่า 'พี่สวยมั้ย' เอาเถอะ สองแม่ลูกเหมือนกันจริงๆ"

"แม่อาจจะถามเพราะแม่ไม่รู้ตัวตัวเองสวยก็ได้"

แม่ พ่อ หรือน้ำคือคนในครอบครัวเดียวกัน การพูดบอกกันว่าสวย ก็ถือเป็นเรื่องปกติ แต่บางครั้งพวกผู้หญิงก็ชอบเถียงกันเรื่องความสวย หรือ บางครั้งก็บอกว่าไม่อยากยืนข้างๆ เพราะอีกฝ่ายสวยมาก ซึ่งมันสร้างความเหนื่อยหน่ายใจให้กับคนที่ได้ยืนเหลือเกิน

ผมมองแค่ว่าคนเราเดิมทีก็น่าจะมีรูปลักษณ์แบบนั้นกันอยู่แล้ว โชคดีที่ตาสองชั้นของผมตกลงมานิดหน่อย ไม่เหมือนแม่กับน้ำ และใบหน้าก็ไม่ได้มีจุดบกพร่องอะไรมากมาย แต่ถึงอย่างนั้นผมก็คิดว่าตัวเองไม่ได้มีเสน่ห์พอที่จะมัดใจใครได้หรอก

"ที่ฉันให้แกย้ายโรงเรียนเพราะยังงี้ก็ต้องย้ายบ้านอยู่แล้ว คราวนี้จะส่งไปโรงเรียนชายล้วนนะ"

"ทำไมล่ะ"

"ก็ไม่ได้คิดจะมีแฟนอยู่แล้วนี่"

"แต่โรงเรียนชายล้วนมันเหม็นอะ"

"ฉันส่งแกไปโรงเรียนชายล้วนก็เพราะอยากให้แกมีเพื่อน!"

"ก็บอกว่าไม่จำเป็นไง"

น้ำอับดูหรือเข้าปอดถี่ๆ พอผมถอยหลังไปก้าวหนึ่ง น้ำก็มองมาที่ผมและแสวงพุดจาสงสารผมทั้งที่น้ำก็ยังคาอยู่ที่ปาก

"ถ้าฉันก็คิดถึงเกรดอันน้อยนิดของแกสิ พวกผู้หญิงตั้งใจเรียนกันจะตาย พอมองแก ฉันก็รู้สึกแปลกใจนะ ถ้าจะเรียนก็เรียนไป ถ้าจะไม่เรียนก็ไม่ต้องเรียน แต่แกกลับทำตัวไม่ชัดเจนเอาซะเลย"

"เรื่องนั้นน้ำพูดได้หรือ"

"ฉันเรียนเก่งนะจ๊ะ ตั้งใจเรียนด้วย"

"พอเครียดก็ไปหาเรื่องระรานพวกผู้ชายเนี่ยนะ"

"ไม่ได้ทำอะอย่างที่เกิดคิดนะ!"

"แม่เคยบอกว่าถ้าเอาฟันของเด็กผู้ชายที่น้ำลายมาร้อยเป็นสร้อยก็คงได้เส้นหนึ่งแล้ว"

"พี่สาวฉันก็นะ"

หลังจากพูดหยอกล้อกันไปมา น้ำก็ทำหน้าหงิกแล้วอัฒหรีเข้าไปจนชุ่มปอด เราสองคนยืนอยู่อย่างนั้นโดยรู้กันดี หลังจากแม่หายไปได้สองปี แม่ก็ไม่เคยติดต่อมาเลยสักครั้ง ตอนนั้นเราสองคนออกตามหาแม่กันทั่วทุกสารทิศ และผมก็เคยได้ยินคำพูดซึ่งเหมือนกับที่หมอนั้นพูดจากป้อมตำรวจด้วย

'มีลูกชายอยู่แล้วก็เลยยากที่จะแต่งงานใหม่ เพราะงั้นก็เลยทิ้งลูกชายไปนะสิ'

เราสองคนได้แต่หวังว่าแม่จะยังมีชีวิตอยู่ที่ไหนสักแห่ง คุภายนอกก็เหมือนเราจะไม่ได้ออกตามหาแม่กันแล้ว น้ำออกไปทำงานตามปกติ ส่วนผมก็ไปโรงเรียน หลังจากทีออกตามหาแม่กันอย่างเป็นบ้าเป็นหลังตลอดหนึ่งปีเต็ม เราสองคนก็ตระหนักได้ว่าถ้าไม่มีทีอะไรจะให้ติดตามหาอีกต่อไปแล้ว ก็มีอยู่สองอย่าง หนึ่ง แม่ทิ้งเราไปแล้ว และสอง แม่ไม่ได้มีตัวตนอยู่บนโลกใบนี้แล้ว

เราขมวดปมจบเรื่องทั้งที่ยังไม่ได้ฟันธงว่าบทสรุปคือข้อไหน เราพูดจายกยอกล้อกันเหมือนไม่ได้รู้สึกอะไรแล้ว ตอนนี้เราสามารถพูดคุยเรื่องแม่ได้อย่างสบายใจเพราะแม่หายตัวไปได้สามปีแล้ว แต่ถึงกระนั้นผมก็ยังคงตามหาแม่อยู่ไม่ว่าจะยังไงผมก็จะตามหาแม่ที่สาบสูญไป ตอนอยู่ที่โรงเรียนผมก็ใช้มือถือคันหารูปในนิตยสารในอินเทอร์เน็ต เพราะผมคิดว่าอาจจะได้เห็นแม่จากที่ไหนสักที่ ดูคล้ายจากกล้องวงจรปิดที่ไม่ต้องใส่รหัสผ่าน และเช็กทุกวันว่ามีใครเอาเลขบัตรประชาชนหรือหนังสือรับรองตัวตนของแม่ไปสมัครเว็บไซต์ใหม่ๆ หรือเปล่า

ผมรู้ว่าผมไม่ได้ทำแบบนี้อยู่คนเดียว แต่แล้วน้ำก็ยังบอกให้ผมเลิกทำคนโกหก

น้ำพกมือถือสองเครื่อง หนึ่งเป็นเครื่องที่ใช้เบอร์เดิมตอนที่แม่หายไป และอีกหนึ่งเป็นเครื่องที่เปลี่ยนเบอร์ใหม่เพราะถูกขโมย ถ้ามีเบอร์ที่เผลอจำโทรเข้ามา

โนเบอร์เดิมซึ่งใช้ตอนที่แม่หายไป น้ำก็จะรีบรับทันที แม้ว่าโดยมากจะเป็นสแปมหรือไม่ก็เป็นการโทรมาข่มขู่ก็ตาม

ตอนย้ายออกจากบ้านที่เคยอยู่กับแม่ เราได้ขอร้องบริษัทจัดหา อสังหาริมทรัพย์ คนดูแลไซต์ก่อสร้างรีโมเดลบ้าน และคนของบริษัทที่ดูแล การแบ่งเช่าเอาไว้ว่าถ้าแม่กลับมาหรือมาถามหา ก็ให้บอกเบอร์ติดต่อก่อนน้ำ แม่ทุกคนจะมีท่าทีไม่เต็มใจนัก แต่น้ำก็ขอร้องเอาไว้อย่างหนักแน่น

น้ำจำไม่ได้ว่าแม่ใส่ที่คาดผมในวันที่ย้ายตัวไป ส่วนผมจำได้ แต่เพราะผม เป็นโมโน...ผมก็เลยไม่รู้ว่ที่คาดผมนั้นมีสีอะไร ผมไม่รู้ว่สีเทาที่ตามผมเห็นนั้น แท้ที่จริงเป็นสีอะไร

ผมตัดสีเทาดำยาวถึงรักแร้ วันพีชผ้าสีฟองสีฟ้า รองเท้าปลายกลมสีน้ำตาล ตากลมโต เปลือกตาสองชั้นเด่นชัด ใบหน้าเรียวยาว จมูกกระจุ้มกระจุ้ม ปลายจมูกกลมมนเป็นรูปหยดน้ำ ริมฝีปากบนอูมออกมาเล็กน้อยและมีริมฝีปาก เป็นสีแดงเข้ม เวลายิ้มจะเห็นลักยิ้มจางๆ ที่แก้มด้านซ้าย

น่าเสียดายที่ผมไม่รู้ว่วันพีชสีฟ้าคือสีแบบไหน รองเท้าสีน้ำตาลเป็นสี ยังไง และที่บอกว่าริมฝีปากเป็นสีแดงนั้นหมายความว่าอะไร ช่วงหนึ่งแม่ก็คง จะรู้ เพราะพ่อที่เป็นโพรบเคยบอกกับแม่ที่เป็นโมโนว่าแม่เหมาะกับวันพีชสีฟ้า ซึ่งถ้าใส่กับรองเท้าน้ำตาลก็จะยิ่งสวย และพ่อยังบอกแม่เรื่องริมฝีปากสีแดงด้วย

แม่บอกว่าไม่สามารถลืมนักเลงรัชในวินาทีที่พบกับพ่อได้ แม่ว่านั้นจะ ทำให้แม่เป็นลมล้มลงจนหัวเข่าแตก แต่แม่ก็บอกว่ามันดีมาก เสียวินาทีที่ได้พบ กับโพรบ โมโนจะรับรู้สีได้ และจะเป็นลมเพราะสมองทำงานหนักอย่างกะทันหัน นักเลงรัชจะเกิดขึ้นซ้ำๆ จนกว่าจะชินกับโพรบ ส่วนการเป็นลมก็เกิดขึ้นจาก การตอบสนองต่อสีมากเกินไป

ในช่วงนั้นแม่ตั้งใจบีบพ่อมาก น้ำเล่าให้ฟังตามการประเมินของน้ำว่า 'ดูไม่ได้เลยจริงๆ' ยิ่งไปกว่านั้นพ่อก็คอยผลักดันแม่ด้วย โดยพ่อบอกแม่ว่า เราเป็นเพื่อนกันเถอะ เพราะตอนพบกับแม่ พ่อกำลังรักษามะเร็งอยู่ แต่แม่ บอกว่าไม่เป็นไร และเพราะอย่างนั้นแม่จึง...พ่อ น้ำบอกว่า 'ถ้าสลับเพศกัน พี่ก็คงจะต้องเข้าไปอยู่ในเรือนจำแล้ว' หลังจากนั้นผมก็เกิดมา โรคประสาท

ไม่รับรู้สี่เป็นโรคทางพันธุกรรม โรคตาบอดสีก็เป็นโรคทางพันธุกรรมเช่นเดียวกัน ผมเกิดมาในสภาพที่สวิตช์การรับรู้สี่ในสมองปิดอยู่ แต่ถึงอย่างนั้นทั้งพ่อและแม่ก็ยังคิดในแง่ดี พ่อไม่ได้อยู่กับผมนานนัก แต่ก็อยู่ได้นานกว่าที่หมอคาดเอาไว้ พ่อมีชีวิตอยู่ต่อมาได้อีกห้าปี แม้ในปีสุดท้ายร่างกายจะทรุดโทรมมากก็ตาม

ผมไม่ค่อยรู้หรอกว่าทำไมแม่ถึงเลือกพ่อและทำไมแม่ถึงปรารถนาในตัวพ่อขนาดนั้น

[เกิดเหตุชายอายุประมาณสี่สิบปีลักพาตัวและกักขังหญิงอายุประมาณสามสิบปี คนรอบตัวให้ข้อมูลว่าฝ่ายชายเป็นโรคประสาทไม่รับรู้สี่หรือที่เรียกว่าโมโน เขารับรู้สี่ได้เมื่อเห็นหญิงสาวคนนี้ เขาจึงยึดติดกับหญิงสาวคนนี้นัก]

คดีต่างๆ ที่โมโนทำกับโพรบถูกรายงานออกทีวี โมโนยึดติดกับคนพวกนั้นมาก ไม่รู้ว่ามันเป็นภาพลักษณ์ที่สื่อสร้างให้หรือเปล่า แต่ความจริงมันก็เป็นแบบนั้น ว่ากันว่าถ้าโมโนเจอโพรบก็จะยึดติดเอามากๆ เพราะกลัวจะไม่เห็นสี่อีก ผมเลยคิดว่ากรณีที่โมโนไม่เจอโพรบก็อาจจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับทั้งสองฝ่ายมากกว่า

ทางโรงเรียนแจ้งว่าตอนนี้ในช่วงปลายของ ม.ปลาย ปีหนึ่งแล้ว ก็เลยจะทำเรื่องให้ผมย้ายโรงเรียนตอนขึ้น ม.ปลาย ปีสองเลย ไม่รู้ว่าแม่ของเกี้ยวเบนโดนการแสบบ้าง ของน้ำหลอกเอาหรือเปล่า เพราะสุดท้ายแม่ของหมอนั้นก็ไม่ได้ทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่

แล้วน้ำก็ถามผมผู้ต้องย้ายโรงเรียนเป็นนัยๆ ว่า

'ไม่มีใครเสียตายเลยเหรอ'

ผมพยักหน้า หนึ่งปีที่ผ่านมามีผมจำชื่อเพื่อนในโรงเรียนไม่ได้สักคน สมัย ม.ต้น หลังจากที่แม่หายไป ผมไม่ค่อยได้เล่นกับเพื่อนๆ ก็เลยห่างเหินกันไปนานแล้ว

น้ำไม่ยอมปล่อยให้ผมทำอะไรตามอำเภอใจตลอดปิดเทอมฤดูหนาว สำหรับบางคนอาจจะเป็นเรื่องน่าอิจฉาเอามากๆ เพราะน้ำซื้อเกมมาให้เยอะแยะ แถมยังเอาคอมพิวเตอร์ที่แค่ดูเ็นๆ ก็รู้ว่าเป็นของดีมาให้อีก 'ไม่รู้ไปสั่งประกอบที่ไหน พอผมลองใช้โปรแกรม 3DP CHIP* ดูก็รู้ว่าการ์ดจอไม่ใช่แบบที่แถมมา

* 3DP CHIP เป็นโปรแกรมเสรีที่เอาไว้ใช้ค้นหาโปรแกรมที่ติดตั้งในตัวเครื่อง

กับตัวเครื่อง แต่เป็น GeForce*

ผมใช้เจ้าเครื่องนั้นทำโปรแกรมง่ายๆ ด้วย Python** เพื่อใช้ครอว์ลิง*** รูปและคลิปวิดีโอจากโลกโซเชียล แต่ทำไปทำมาน่าก็จับได้และลบของพวกนั้นทิ้งไปทั้งหมด แล้วน่าจะรู้เข้าจนได้ว่าการรูดจอไม่ได้มีไว้เพื่อเล่นเกม แต่มีไว้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของเครื่อง

จากนั้นน้ำก็ซื้อการ์ดตูนและนิตยสารให้แล้วยึดมือถือกับคอมพิวเตอร์ไป เพราะอย่างนั้นผมก็เลยต้องเหนื่อยเดินหาข้อมูลเอาเอง ปัญหาคือนำไปบอกตามสถานีตำรวจและป้อมตำรวจที่ผมไปบ่อยๆ ว่าถ้าผมมาให้ไล่ผมกลับไป ดังนั้นสิ่งที่ผมทำได้ก็มีเพียงแค่ว่าไปเดินด้อมๆ มองๆ แถวบ้านเก่าที่เคยอยู่กับแม่เท่านั้น

เมื่อก่อนตอนที่แม่รู้ว่าตัวเองเป็นโรคประสาทไม่รับรู้สี แม่ก็ออกไปพบปะและทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มชาวโมโน เราคิดว่าอาจจะเจอแม่ที่นั่นก็ได้ ก็เลยสมัครสมาชิกและลองค้นหาดูในกลุ่มนั้นๆ กลุ่มนี้ ซึ่งน่าจะชอบมาก และน้ำก็ยังบอกให้ผมลองเข้าร่วมประชุมสามัญด้วย แต่การประชุมจะมีขึ้นในเดือนมีนาคม ผมจึงไปร่วมไม่ได้ ทั้งที่สมัครเข้าร่วมประชุมเอาไว้แล้วแท้ๆ

โรงเรียนใหม่ของผมอยู่ใกล้กับบ้านใหม่ของผมมากๆ มันใกล้เสียจนผมคิดไม่ถึงว่าจะใกล้ได้ขนาดนี้ เพราะโรงเรียนอยู่ข้างๆ อพาร์ทเมนต์คอมเพล็กซ์**** นี่เอง

[เกิดเหตุชายอายุประมาณห้าสิบปีพยายามจะฆ่าตัวตาย เข้ามีดวันนี้ ชายอายุประมาณห้าสิบปีพยายามจะฆ่าตัวตายที่บริเวณระเบียงอพาร์ทเมนต์ของตนเอง จึงทำให้เกิดความวุ่นวายขึ้น แต่เจ้าหน้าที่ดับเพลิงซึ่งออกปฏิบัติกร

* GeForce คือผลิตภัณฑ์ประมวลผลทางด้านการกราฟิกสำหรับการประมวลผลกราฟิกเกม

** Python คือภาษาที่ใช้เขียนโปรแกรม เรียนง่ายและใช้ประโยชน์ได้เยอะ

*** ครอว์ลิง (Crawling) คือการระบุเงื่อนไขเพื่อค้นหาข้อมูล

**** อพาร์ทเมนต์คอมเพล็กซ์ คืออพาร์ทเมนต์หลายๆ เฟสที่อยู่ด้วยกันคล้ายๆ หมู่บ้าน

ก็เกลี้ยกล่อมจนเขายอมล้มเลิกความคิดที่จะฆ่าตัวตายได้สำเร็จ สาเหตุก็คือ เขาสูญเสียภรรยาที่เป็นโอรบไปเนื่องจากอุบัติเหตุ เขาจึงคิดที่จะตายตามภรรยาไป]

"ดูอะไรแบบนี้แต่เช้าเลยนะ"

น้ำเดินชอกแชกเข้ามาปิดทีวี เรื่องที่เกี่ยวกับโมโนส่วนมากจะเป็น อาชญากรรม ถ้าผมกำลังดูอะไรแบบนี้อยู่น้ำก็จะไม่ให้ผมดู แต่ถึงจะไม่ได้ดู ก็เชื่อว่าจะไม่รู้สึกเหนื่อย

ผมกำลังกินขนมปังทาแยมอยู่ แต่น้ำก็เอาขนมปังที่ผมปังและทาแยม แอปเปิ้ลไว้อย่างดีไปจนหมด นี่น้ำกำลังเพิกเฉยต่อการลงแรงของเด็กที่ยัง ไม่บรรลุนิติภาวะขึ้นหรือ

"ถ้ารู้สึกไม่ได้รับความยุติธรรม จะออกไปอยู่คนเดียวก็ได้นะ"

น้ำเหมือนจะอ่านสายตาของผมออกก็เลยพูดถ้อยคำจกัदनั้นออกมา ทั้งที่ตัวเองมีหน้าที่รับผิดชอบเลี้ยงดูผมในฐานะผู้ปกครองตามกฎหมายแท้ๆ ผมยอมแพ้แล้วปังขนมปังและทาแยมใหม่ บ้านหลังนี้ใหญ่กว่าบ้านเก่าที่เคยอยู่ ผมก็เลยไม่ค่อยได้เห็นภาพหน้าที่นอนอยู่ในห้องรับแขกสักเท่าไร แต่ปัญหาคือน้ำดันไปนอนสลบไสลอยู่ในอ่างอาบน้ำของห้องน้ำในห้องรับแขกที่ผมต้องใช้ขึ้นลิ โลกนี้จบสิ้นแล้ว

ผมสงสัยว่าคนสองคนจำเป็นจะต้องอยู่ในห้องขนาดหนึ่งร้อยยี่สิบตารางเมตร ที่มีสามห้องนอนและสองห้องน้ำด้วยหรือ ตอนย้ายเข้ามาผมถามน้าว่าบ้านนี้ ใหญ่เกินไปหรือ แต่น้ำก็ตอบออกมาหน้าตาเฉยว่า

'รอบๆ โรงเรียนชายล้วนมักอะอะเสียงดัง ค่าเช่าก็เลยถูก'

ยากที่จะแย้ง แต่ก็น่าหงุดหงิดที่จะยอมรับ เพราะไม่ต้องสาธยายว่า อะอะเสียงดังยังไม่ผมก็พอจะรู้

น้ำเคียวขนมปังตุ๋นๆ พลางพูดนั่นพูดนี่ พอผมไม่ได้ฟังเพราะเสียงของน้ำ คู่มาก น้ำก็รีบกินให้หมดแล้วพูดอีกครั้ง

"สายตาข่มขวัญตอนเจอกันครั้งแรกเป็นสิ่งสำคัญนะ"

ผมเห็นด้วยกับคำนั้น ผมมัวแต่ตามหาแม่ก็เลยไม่ทันได้สนใจผู้คนรอบตัว

ตอนขึ้น ม.ปลาย เพราะอย่างนั้นผมก็เลยปล่อยให้คนหน้าด้านอย่างหมอนั้น เล่นหัวเอาได้

น้ำเท้าแขนข้างหนึ่งบนโต๊ะก่อนจะยิงแสงเลเซอร์ออกมาทางสายตา เวลาที่ดวงตากลมโตคุณนั้นเป็นประกายวิบวับมันน่ากลัวชะมัดเลย

"แกอาจจะไม่มีพวกคุณอา แต่แกยังมีน้ำนะ"

"นี่พูดเล่นหรือ"

"พูดจริง ค้นหาคุณอาที่แกไม่มีมาให้ได้ ถ้ามีอะไรก็บอก"

"ก่อนหน้านี้ยังหลงขนาดนั้น"

"ฮะ?"

"เปล่า"

ผมรีบยึดขนมปังเข้าปากเพราะกลัวจะโดนแย่ง แล้วน้ำก็เอามือมายีหัวผม อย่างไม่มีสาเหตุ

"โรงเรียนใหม่ของแกเป็นโรงเรียนที่ตึนะ ได้ยินว่าไม่มีพวกหัวโจก"

"มีโรงเรียนแบบนั้นด้วยหรือ"

บางโรงเรียนมีหัวโจก แต่เป็นหัวโจกที่ไม่ยุ่งกับเด็กคนอื่น นี่ผมเพิ่ง เคยได้ยินโรงเรียนที่ไม่มีหัวโจก

"ได้ยินว่าเด็กที่ทำตัวเป็นหัวโจกตายไปเมื่อปีก่อน"

"อะไรละนั่น"

เพราะน้ำพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบก็เลยฟังดูไม่เหมือนคำพูดล้อเล่น สักเท่าไร ระหว่างที่ผมกำลังนั่งทำตาปริบๆ และไม่ทันได้ระวังตัว ขนมปังที่เหลือ ก็ถูกขโมยไป ด้วยความที่ผมทาแยมเอาไว้แล้วครึ่งหนึ่ง น้ำจึงพับครึ่งขนมปัง อ้าปากกว้าง แล้วยึดมันเข้าไป จากนั้นน้ำก็พูดเรื่องที่ผมพอจะฟังรู้เรื่อง

"ซิมมอเตอร์ไฮค์ไปด้วยกัน ตายสอง เป็นบ้าหนึ่ง"

"ไม่น่าเลย ยังเด็กอยู่แท้ๆ"

"แกก็เด็กจ๊ะ พูดอย่างกับตัวเองเป็นผู้ใหญ่"

ผมก็แค่พูดออกไปเพราะไม่รู้จะพูดอะไร แต่น้ำกลับหัวเราะแล้วตำหนิผม น้ำลุกขึ้นและออกจากบ้านไปก่อน ต่อให้น้ำจะเป็นคนแบบนั้น แต่น้ำก็เป็น

มนุษย์เงินเดือน ผมลุกขึ้นบ้างเพราะคิดว่าควรจะไปโรงเรียนให้เร็วในวันแรก

ครูประจำชั้นเป็นผู้ชายที่ดูเหมือนกำลังจะเกษียณ ทว่ากลับมีชื่อที่หน้าเกรงขามว่า 'มีจิน' ตอนอยู่กับไม่เรียวเก่าๆ จะต้องมีฉายาว่า 'ไอ้บ้า'* แน่ๆ ในห้องพักครู ครูประจำชั้นกำลังนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับผม เขานั่งวางท่าและอ่านสมุดพกชั้น ม.ปลาย ปีหนึ่งของผมคร่าวๆ

"อะไรเนี่ย จะเรียนก็เรียน จะไม่เรียนก็ไม่ต้องเรียนสิ ทำตัวครึ่งๆ กลางๆ"

พูดเหมือนน้ำไม่มีผิด ผมก็แค่สอๆ ไปตามหน้าที่ด้วยความสามารถที่มีเท่านั้น เพราะผมไม่ได้มีความสามารถในการค้นหาข้อมูลหรือมีต้นทุนที่จะไต่อันดับโรงเรียน

"เป็นโมโนเทร"

"ครับ"

"อาจจะแค่ตาบอดสีเฉยๆ ก็ได้เน"

"คุณแม่ผมเป็นโรคประสาทไม่รับรู้สรีร์ครับ ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงที่ผมจะได้รับการถ่ายทอดทางพันธุกรรมครับ"

"เออใช่ คุณแม่น่ะ..."

น้ำต้องพูดอะไรเอาไว้แน่ๆ ผมจึงตอบออกไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"หายสาบสูญไปตอนผมอยู่ ม.ต้น ปีสองครับ ตอนนี้ยังหาไม่เจอ"

"ไม่ได้ทำการตรวจดีเอ็นเอคนหายไว้หรือ"

"ลงทะเบียนกับธนาคารดีเอ็นเอไว้แล้วครับ แต่ก็ยังไม่มีการติดต่อมา แต่ถ้ามีการติดต่อมาก็คงจะหมายความว่าแม่ตายไปแล้ว"

พอผมพูดแบบนี้ครูประจำชั้นก็กระแอมเบาๆ

จนถึงตอนนั้นผมยังไม่เคยเจอคนที่ผมควรจะเรียกว่าครูเลยสักคน จะถามเรื่องที่อยู่แล้วเพื่อให้ได้อะไรขึ้นมา และผมคงเรียกคนคนนั้นว่าครูไม่ได้เหมือนกัน

* ชื่อของครูคือมีจิน ซึ่ง 'มีจิน' ออกเสียงคล้าย 'มีชิน' ที่แปลว่าบ้า

"เอ่อ คือ...ห้องเราจะมีคนแปลกๆ อยู่สักหน่อย ซึ่งก็ไม่ได้เลวร้าย แต่ถ้าสนิทกันก็ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นเหมือนกัน"

ในโลกนี้มีห้องเรียนที่ไม่มีคนแปลกๆ อยู่ด้วยเหรอ ถ้าถึงขนาดต้องบอกกันก่อนแบบนี้จะแปลกขนาดไหนกันนะ

"ไปทักทายเพื่อนๆ กันเถอะ"

ครูประจำชั้นลุกขึ้นและเดินออกไปก่อนโดยมีผมเดินตามหลังไป ห้องหนึ่งถึงห้องสามเป็นสายศิลป์ ห้องสี่ถึงห้องเจ็ดเป็นสายวิทย์ ผมได้อยู่ห้องห้า ครูกะเวลาเข้าไปในช่วงโฮมรูม พอครูประจำชั้นเปิดประตูหน้าห้องและใช้สมุดรายชื่อเคาะประตูเสียงดังปังๆ เสียงอะอะในห้องก็เจียบลง โต๊ะเรียนถูกจัดไว้เป็นคู่ โดยเรียงเป็นสามแถวตอนลึกอย่างเรียบง่าย ดูจากภายนอกก็ไม่เห็นจะมีเด็กที่แปลกอะไรขนาดนั้น นอกจากเด็กตัวใหญ่ที่ยังนอนได้ในสถานการณ์แบบนี้ ถ้าเป็นนักกีฬาก็น่าจะไปอยู่สายศิลป์ มาอยู่สายวิทย์ทำไมกัน

"อิมซี* บอกทำความเคารพซิ"

เด็กคนที่นั่งอยู่ในแนวทแยงมุมกับเด็กคนที่หลับได้หลับดีพลันลุกขึ้น นั่นไม่ได้ย่อเลนส์แว่นเลยหรือไงนะ มันถึงได้หนาและค่าสายตาก็คงจะเยอะจนทำให้ดวงตาดูบิดเบี้ยว เด็กคนนั้นใส่แว่นที่ขาทำจากพลาสติก ปากเล็กๆ ของเขาแจ่อออกมาเล็กน้อย

"ทั้งหมดตรง"

ทันทีที่เขาพูดแบบนี้แล้วยืนขึ้นโดยแนบมือชิดกับสะโพก เด็กคนอื่นที่นั่งอยู่ก็รีบลุกขึ้น

"ทำความเคารพ"

"สวัสดีครับ"

พอได้ยินผู้ชายตัวโตพูดขึ้นมาพร้อมกันแบบนี้อารมณ์ของผมก็พาลเสียโรงเรียนเก่าก็ไม่เห็นต้องบอกทำความเคารพว่า 'ทั้งหมดตรง ทำความเคารพ' เลย

"วันนี้มีเพื่อนย้ายมาใหม่ แนะนำตัวสิ"

ครูประจำชั้นใช้สมุดรายชื่อชี้มาที่ผมรวากับรำคาญ

* อิมซี คือคำเรียกคนที่ทำหน้าที่แทนหัวหน้าชั้น

"ช่วยเหลือนอครับ"

ทันทีที่ผมพูดแบบนี้แล้วยืนนิ่ง ครูประจำชั้นก็ถามว่า "แค่นั้นหรือ" พอผมพยักหน้ามุมปากของครูประจำชั้นก็ยกขึ้นข้างหนึ่งก่อนจะเปิดสมุดรายชื่อเสียงดัง

"ที่ข้างๆ อิมชีว่างอยู่ ไปนั่งตรงนั้นสิ"

ครูชี้ไปยังที่นั่งข้างๆ ของคนที่น่าทำความเคารพเมื่อครูนี้ ซึ่งก็เป็นที่นั่งข้างหน้าของคนที่กำลังนอนอยู่เช่นกัน และพอมันนั่งลง

"หวัดดี"

อิมชีก็กกล่าวทักทาย

"หวัดดี"

ผมกล่าวคำทักทายกลับไปอย่างประหม่าเล็กน้อย แล้วหันกลับไปมองข้างหน้าอีกครั้ง ระหว่างนั้นครูประจำชั้นกำลังกางนิ้วชี้และนิ้วกลางออกมาจากนั้นก็ขยับยุกยิกเพื่อบันทึกจำนวนนักเรียน

"หายไปไหนตัวหนึ่ง อ่า ไหมม่อนนั้นนอนเพลินอีกแล้วสิ มันจะเดิวิตเมื่อไหร่ เลิกมาโรงเรียนสักทีไม่ได้หรือไง"

ผมคิดว่านั่นใช่คำพูดที่คนมีอาชีพครูควรพูดแหละ แต่ผมก็ไม่เห็นว่าคนอื่นๆ จะมีปฏิกิริยาอะไรกับเรื่องนี้ พอหันไปด้านหลังก็เห็นคนตัวใหญ่โหล่งกว้างกำลังนอนฟุบหน้าลงกับแขนสองข้างที่ทำหน้าที่เป็นหมอน

"ถ้าครบแล้วก็ไม่ต้องเช็คชื่อแล้วกัน แค่นี้แหละ อิมชี"

ปากเจ๋อๆ ของเด็กที่นั่งข้างๆ ยิงยื่นออกมาเยอะกว่าเดิม ก่อนจะลุกขึ้น

"ทั้งหมดตรง ทำความเคารพ"

"ขอบคุณครับ"

นักเรียนทุกคนพากันพูดแบบนี้ทั้งที่ผมไม่เห็นว่ามีอะไรให้ต้องขอบคุณ พอครูประจำชั้นเดินออกไปอิมชีก็กถอนหายใจเอือกใหญ่ออกมา จากนั้นชั้นเรียนก็เริ่มอึกทักขึ้นมาอีกครั้ง

"รีบๆ เลือกหัวหน้าห้องซะทีเถอะ ให้ฉันเป็นอิมชีอยู่ได้ ไม่เห็นจะได้อะไรเลย"

"แต่ถ้าได้เป็นอิมซีก็มีโอกาสสูงที่จะได้เป็นหัวหน้าห้องนะ"

พออิมซีระบายความไม่พอใจออกมาคนที่นั่งอยู่ข้างหลังก็ตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน เขาดูตัวสูง แต่คงเป็นเพราะนั่งผิดท่าจึงทำให้หลังอ้อมไปมาก จมูกของเขาโด่ง แต่หางตาของเขาดกนิดๆ ก็เลยดูไม่น่ากลัวสักเท่าไร พอหันมามองผมเขาก็ยกมุมปากขึ้นเผยให้เห็นเป็นรอยยิ้ม เดิมทีเขาก็น่าจะเป็นคนหน้ายิ้มอยู่แล้ว พอยิ้มออกมาตาของเขาก็เลยยิบเยิ้มมากขึ้นไปอีก

"ฉันคงมีเงินแจ ฝากตัวด้วยนะ"

"ฉันขเวยอนอู ฝากตัวด้วยเช่นกัน"

เขาเอ่ยคำทักทายอย่างเป็นทางการ น้ำเสียงเนือยๆ ของเขาทำให้ผมลดความระมัดระวังตัวลง อิมซีเหลือบไปมองคนที่กำลังนอนอยู่ข้างหลัง จากนั้นก็ยิงคำถามใส่ผมโดยไม่คิดจะแนะนำตัวเองเลย

"นายก็เป็นเด็กฝึกเหรอ"

"ทำไมถึงใช้คำว่า 'นายก็' ละ"

"ก็เห็นนายมีหน้าตาแบบนั้น 'ไอ้หมอนี่ก็เป็นเด็กฝึกเหมือนกันนะ"

อิมซีชี้ไปยังคนที่กำลังนอนอยู่ด้านหลัง

"จูแอง"

คังมินแจเรียกอิมซีเช่นนั้น อิมซีจึงหันไปมองคังมินแจก่อนจะบ่นปากออกมาอีกครั้ง

"ฉันชื่อของจูแอง ตอนนี้เป็นหัวหน้าห้องชั่วคราวอยู่"

ผมสงสัยเหลือเกินว่าพ่อแม่ของของจูแองคิดยังไงถึงได้ตั้งชื่อลูกว่าจูแอง ทั้งที่มีนามสกุลว่าซอง คงไม่ได้อยากให้ลูกโดนล้อเรื่องชื่อ* ใช่มั้ย ผมพยักหน้ารับเป็นนัยๆ ว่าเข้าใจแล้ว

"ถ้าล้อชื่อฉัน ฉันจะโกรธ ส่วนหน้าที่หัวหน้าห้อง...ก็แค่ชั่วคราว เพราะฉันฝากตัวไปก็ไม่มีประโยชน์"

"ฉันขอบ๊อคนายนะจูแอง"

* ของจูแอง เป็นคำศัพท์แปลว่าตั้งแต่ต้นจนจบ โดยมักจะพูดเวลาดูซีรีส์รวดเดียวจบ หรืออ่านหนังสือรวดเดียวจบ เป็นต้น

"อ้อ ขอบใจ"

"ส่วนคนที่นอนอยู่ที่อยู่อัน เขาเป็นเด็กฝึกอย่างไม่เป็นทางการ ก็เลยบอกว่าตัวเองไม่ใช่เด็กฝึก หมายถึงเด็กฝึกเพื่อจะเป็นไอค่อนนะ"

คำแนะนำอย่างมีน้ำใจของคังมินแจช่างแตกต่างจากการขีดเส้นกันของของจูแสงซะเหลือเกิน ผมคิดจะหันมองคนที่อยู่อัน แต่สุดท้ายก็ไม่ได้หันไป

"ถ้าสงสัยอะไรก็ถามจูแสงได้"

ปกติต้องพูดว่า 'ถ้าสงสัยอะไรก็ถามฉันได้' หรือเปล่า แต่คังมินแจกลับพูดออกมาเช่นนั้นด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ส่วนของจูแสงก็เขม่นมองไปที่คังมินแจด้วยอารมณ์หงุดหงิด

"จะมาถามฉันทำไม...ไม่สิ ถามฉันนั่นแหละ อย่าไปถามมินแจเลย"

"อืม"

"เพราะถ้าถามไป บางครั้งคุณปู่ของหมอนั่นก็จะตอบแทน"

ขณะกำลังคิดว่าของจูแสงพูดอะไรเพื่อเจ้อ คนที่นอนหลับอยู่ที่ตึ้นขึ้นมา ผมก็สงสัยว่าเขานอนหลับทั้งที่ยังสวมมาสก์สีดำนันได้อย่างไร เห็นมาสก์นั้นมีหน้าฉากโหนกนูนและกระดูกใต้คิ้วที่คมชัด ใต้คิ้วเข้มเห็นเป็นดวงตาคูโต ผมประหลาดใจมากที่ตานั้นเป็นตาชั้นเดียว และผมอดจามูกของเขาคิดงั้น จะทะลุมาสก์ แม้ผมจะมองไม่เห็นส่วนที่อยู่ใต้โหนกแก้มลงมาเพราะมาสก์บังอยู่ก็เถอะ

"ถ้าคุณปู่ของมินแจตอบขึ้นมาล่ะก็ นายจะใช้ชีวิตลำบาก เพราะงั้นอย่าไปถามล่ะ"

คนที่เพิ่งตื่นพูดเสริมขึ้นมา เสียงทุ้มต่ำของเขาดังก้องอยู่ในมาสก์

"แล้วคุณปู่คนนั้นคือใครกันเหอ"

"คนมีญาณพิเศษที่จะตอบคำถามแทนมินแจนะ ว่าแต่นายสงสัยจัง"

คนที่ใส่มาสก์พูดเฉลไก่อนจะยื่นหน้าเข้ามาใกล้ ผมจึงขมวดคิ้วเพื่อแสดงให้เห็นว่าไม่พอใจ แต่ผมก็ยังรู้สึกถึงสายตาของหมอนั่นที่สังเกตเห็นทุกส่วนบนใบหน้าของผมอยู่ ผมไม่ได้เจอคนที่จ้องหน้าผมจังๆ แบบนี้นานแล้ว

"สวยที่ไหนกันล่ะ"

"ไม่นะ สวยจริงๆ ฉันย้ายค่ายมาก็บอย เห็นคนที่เดบิวต์แล้วและคนที่เตรียมจะเดบิวต์มาก็เยอะ หน้าตาแบบนี้ไม่ธรรมดาแน่นอน"

เจ้าตัวบอกว่าไม่แท้ๆ แต่หมอนั่นก็ยังพูดต่อมาอีก ชื่อยูฮันโซมัยนะ

"โคยูฮัน นายจำหน้าคนไม่ได้นี่"

ซองจูแฉงพูดทั้งชื่อนามสกุลของคนใส่มาสก์ออกมา โคยูฮันก็ดีกว่าซองจูแฉงล่ะนะ แต่พ่อแม่ของนายก็ทำให้นายลำบากจริงๆ*

โหนกแก้มของโคยูฮันยกขึ้นราวกับกำลังยิ้มอยู่หลังมาสก์

"ถึงจะจำไม่ได้แต่ฉันก็มีเซ็นส์นะ สวยจริงๆ นายน่าจะใช้ชีวิตลำบากนะ อยู่ค่ายไหนล่ะ ฉันรู้จักทุกค่ายที่ฉันจะต้องย้ายไป"

"ฉันไม่ใช่เด็กฝึก"

"ทำไมล่ะ"

"ฮะ?"

"หืม?"

คนที่พูดว่า 'ทำไมล่ะ' คือโคยูฮัน คนที่พูดว่า 'ฮะ?' คือซองจูแฉง ส่วน 'หืม?' นั้นหลุดมาจากปากของคังมินแจ สาเหตุที่ไม่ใช่เด็กฝึกจะเป็นเพราะอะไรได้อีกล่ะ

"เพราะฉันไม่ได้สนใจ"

"หมอนี่เหมือนจะเดบิวต์เอาตอนสุดท้ายเพราะไม่อยากเข้ามาหา'ลัยเลย ว่ามัย มินแจ"

"ไว้ฉันถามคุณปู่ให้มัย"

"ไม่ล่ะ ไม่เป็นไร ฉันแค่พูดเล่นเท่านั้น"

ซองจูแฉงพูดกับคังมินแจ แต่สุดท้ายก็ถอนคำพูดไป แล้วตกลงว่าคุณปู่คือใครกันนะ

"แล้วคุณปู่คือใครกัน"

* โคยูฮัน เป็นการผันคำกริยาโคยูฮาตา (เป็นเอกลักษณ์) ให้อยู่ในรูปของคำวิเศษณ์ ซึ่งในที่นี้อาจหมายถึงการตั้งชื่อลูกว่าหนึ่งในได้ห้า

ขณะที่ผมกำลังถามเพราะเห็นพวกนั้นเอาแต่พูดถึงคุณปู่ คาบเรียนที่หนึ่งก็เริ่มขึ้น ของจูแสงที่นั่งอยู่ข้างๆ ผมเป็นหัวหน้าห้องชั่วคราวก็จริง แต่แค่เรียนอีกฝ่ายก็แทบจะไม่มีเวลาว่างแล้ว คังมินแจภายนอกดูตั้งใจเรียนดี แต่ข้างในเป็นโพรง สายตาดูไม่มีความกระตือรือร้นเลยสักนิด ส่วนไคยูฮันก็นอนหลับลงไปจนผมประหลาดใจเล็กน้อยที่ไม่มีใครคนไหนจะต้องเขาเลยแม้เขาจะฟุบอยู่แบบนั้น

พอถึงช่วงพักไคยูฮันก็ยังคงนอนฟุบอยู่อย่างนั้น ของจูแสงทำแบบฝึกหัดส่วนคังมินแจก็เล่าเรื่องในโรงเรียนออกมา และเรื่องที่ฟังดูมีประโยชน์ที่สุดก็คือ "โรงเรียนเปลี่ยนบริษัทเมื่อปีก่อน อาหารกลางวันก็เลือกร้อยมาก"

ไชยยังดีที่อาหารกลางวันของโรงเรียนใหม่อร่อย

หลังจากเรียนไปสี่คาบ ผมก็รู้สึกได้ว่าผมนั่งผิดที่ ผมยังไม่รู้เลยว่าคุณปู่คือใคร แต่ทุกคนดูกลัวกันมาก และคอยหวาดระแวงคังมินแจ แม้คังมินแจจะดูไม่เหมือนนักเลง แต่ทุกคนก็มีท่าทีแบบนี้กันหมด หรือคังมินแจจะเป็นหัวใจในคราบน้ำักเรียนดีเด่นที่กำลังฮึดกันในช่วงนั้นะ บ้านมือนั้นจะกิน เรียนเก่ง แต่อยากมีอำนาจเหนือเด็กคนอื่นๆ แต่ก็ไม่น่าจะเป็นแบบนั้น อาจเป็นเพราะสไตล์การพูดและหางตาที่ตกของเขาก็ได้

"อา...วันนี้มีปลาชุบแป้งทอด"

หลังจากนอนกินบ้านกินเมืองจนเต็มอ้อม ไคยูฮันก็ตื่นขึ้นมาแล้วตะโกนเสียงดังราวกับจำตารางเมนูอาหารกลางวันได้หมด และเมื่อมาถึงโรงอาหารก็พบว่าเมนูของวันนี้คือปลาชุบแป้งทอดกับอุด้ง ระหว่างนั้นของจูแสงก็ท่องศัพท์ โดยมีคังมินแจมองดูอยู่เฉยๆ ส่วนไคยูฮันก็กำลังเดินอาดๆ ผมรู้สึกไม่สบอารมณ์ที่คังมินแจกับไคยูฮันตัวสูง แต่ผมก็พอจะรู้สึกดีอยู่บ้างที่ของจูแสงตัวเตี้ยกว่าผมตอนที่ไคยูฮันก้มหน้าลงมอง ผมคิดอยากจะกระโดดโหม่งเข้าที่จมูกโด่งๆ นั้นสักครั้ง ถึงจะเพ็งเจอกันเป็นครั้งแรกก็เถอะ

"มองอีกครั้งก็ยังสวย"

"บอกแล้วไงว่าไม่สวย"

"ช่วงนี้พวกแมวมองพากันหมดหรือไงนะ นายไม่ใช่เด็กฝึกจริงๆ เหรอ"

"ก็บอกว่าไม่ใช่ไง"

พวกนั้นเอาแต่สร้างความรำคาญให้ผมจนผมคิดว่าตัวเองนั่งผิดที่นั่งจริงๆ ไม่ใช่แค่นั้น พอมาถึงโรงอาหารที่นักเรียนทุกระดับชั้นมารวมกัน พอเห็นว่ นักเรียนคนอื่นๆ พวกนั้นผมก็รู้สึกเหมือนตัวเองติดร่างแหอะไรบางอย่าง เข้าแล้ว 'คนแปลกๆ' ที่ครูประจำชั้นพูดถึงน่าจะหมายถึงไคยูฮัน ส่วนคนที่นักเรียนคนอื่นๆ เห็นแล้วผมงงก็คือคังมินแจ

"ถ้ามันเป็นศิลปินหรอ"

"บอกว่าไม่ใช่"

"แล้วนายจะใช้หน้าตาแบบนี้ทำมาหากินอะไรหรอ"

"ก็ทำมาหากินธรรมดาไงล่ะ"

"หน้าตาแบบนี้หรอ"

โดยเฉพาะไคยูฮัน หมอนี่น่ารำคาญเป็นพิเศษ ผมรับอาหารใส่ถาด เดินมาที่นั่งโต๊ะอาหาร แล้วเขม่นมองไปที่ไคยูฮัน ดวงตาของไคยูฮันที่อยู่เหนือมาสก์นั้นจึงเบิกกว้างขึ้นทันใด

"นายใช้ชีวิตอย่างสูญเสียเปล่าจริงๆ"

จากนั้นก็พาลำคำพูดไร้สาระออกมา ในที่สุดของจูแฮงก็วางสมุดคำศัพท์ลง ส่วนคังมินแจก็พูดเบาๆ ว่า

"จะทานแล้วนะครับ"

คนที่ดูปกติที่สุดในสามคนก็คือคังมินแจ แต่มันกลับย้อนแย้งมากที่คนอื่นๆ ดูหวาดกลัวคังมินแจมากที่สุด

ขณะที่ผมยกช้อนขึ้นมาเพื่อตักทาร์ทาร์ซอสที่ราดบนปลาทอดออก ผมก็เงยหน้าขึ้น เพราะรู้สึกว่าไคยูฮันที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกำลังจะถอดมาสก์ออก

วินาทีนั้นมาสก์สีดำที่ไคยูฮันกำลังจะถอดออกค่อยๆ ขยับอย่างเชื่องช้า ทันใดนั้นเองลำแสงก็สว่างวาบออกมาจากด้านหลังของไคยูฮัน สีดำที่ดูเหมือนจะบรรจุความรู้สึกไม่มั่นคงทั้งหลายเอาไว้กำลังวูบไหว หลังจากนั้นผมก็เห็นนักเรียนคนอื่นๆ เปล่งแสงอันเลือนรางราวกับจะสลายอย่างง่ายดาย ชุดนักเรียนที่ผมเคยเห็นเป็นสีเทาและสีเทาจนเกือบขาวปรากฏสู่สายตาของผมด้วยความรู้สึกที่แปลกไป ผมปวดหัวจี๊ดขึ้นมาราวกับมีเข็มนับพันเล่มที่อยู่ในหัวกำลังพุ่งออกมา

ภายนอก

พอผมละสายตาจากนักเรียนคนอื่น ๆ ที่กำลังขยับตัวอยู่ สายตาผมก็ไปสะดุดกับเส้นที่ขีดลากยาวขึ้นไปตามผนังอย่างจัง รวากับมันกำลังทึมแทงสายตาผมอยู่ มันคือลวดลายตกแต่งผนังที่เมื่อที่ผมยังเห็นเป็นสีเทาขุ่นอยู่เลย ผมรู้สึกเหมือนด้านในของลูกตากำลังมอดไหม้ในขณะที่ถูกกระตุ้นด้วยสิ่งที่ผมไม่เคยพบเคยเห็นมาก่อน ผมรู้สึกเหมือนโลกกำลังหมุนและรู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างทะลวงเข้ามาในลูกตา ผมจึงหลับตาไปก่อนจะลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง แล้วร่างกายของผมก็ค่อยๆ เอนไปทางด้านหลัง เพดานที่เคยเห็นเป็นสีเทาจนเกือบขาวและมีเส้นสีเทาเงินที่วาดเป็นลวดลายตารางหมากรุกกำลังส่องประกายให้ความรู้สึกเหมือนหาดทรายละเอียด โลกทั้งใบกำลังถล่มลงมาที่ผม

คัลเลอร์วิชที่แม่เคยพูดถึงมันเป็นอะไรที่โรแมนติคมากๆ

แม่บอกว่าแม่พบกับพ่อโดยบังเอิญในขณะที่แม่กำลังเดินเล่นดูข้าวของอยู่ แม่บอกว่าวินาทีนั้นแสงแดดส่องประกายจางๆ อยู่บนไหล่ของพ่อ และแม่ก็ถูกใจเสื้อคาร์ดิแกนสีน้ำตาลของพ่อมาก แม่บอกว่าเสื้อผ้ามากมายที่อยู่ในตู้โชว์ปรากฏเป็นสีส้มขึ้นและสีนั้นก็โอบล้อมแม่เอาไว้ แล้วแม่ก็สลับไปทั้งที่กำลังยื่นมือไปหาพ่อ

พอลืมตาขึ้นมาหลังจากนั้นแม่ก็เห็นพ่อ โดยพ่อบอกว่าแม่เป็นลมไปเพราะเกิดอาการคัลเลอร์วิช

ผมไม่เคยคาดหวังอะไรกับโพรบหรือคัลเลอร์วิช และผมก็ไม่เคยคิดไม่เคยฝันเลยว่าสถานที่ที่ผมเกิดคัลเลอร์วิชจะเป็นโรงอาหารในโรงเรียน แกมตรงหน้าผมยังมีปลาซุบแบ่งทอดวางอยู่ด้วย

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3xyAqHL>